

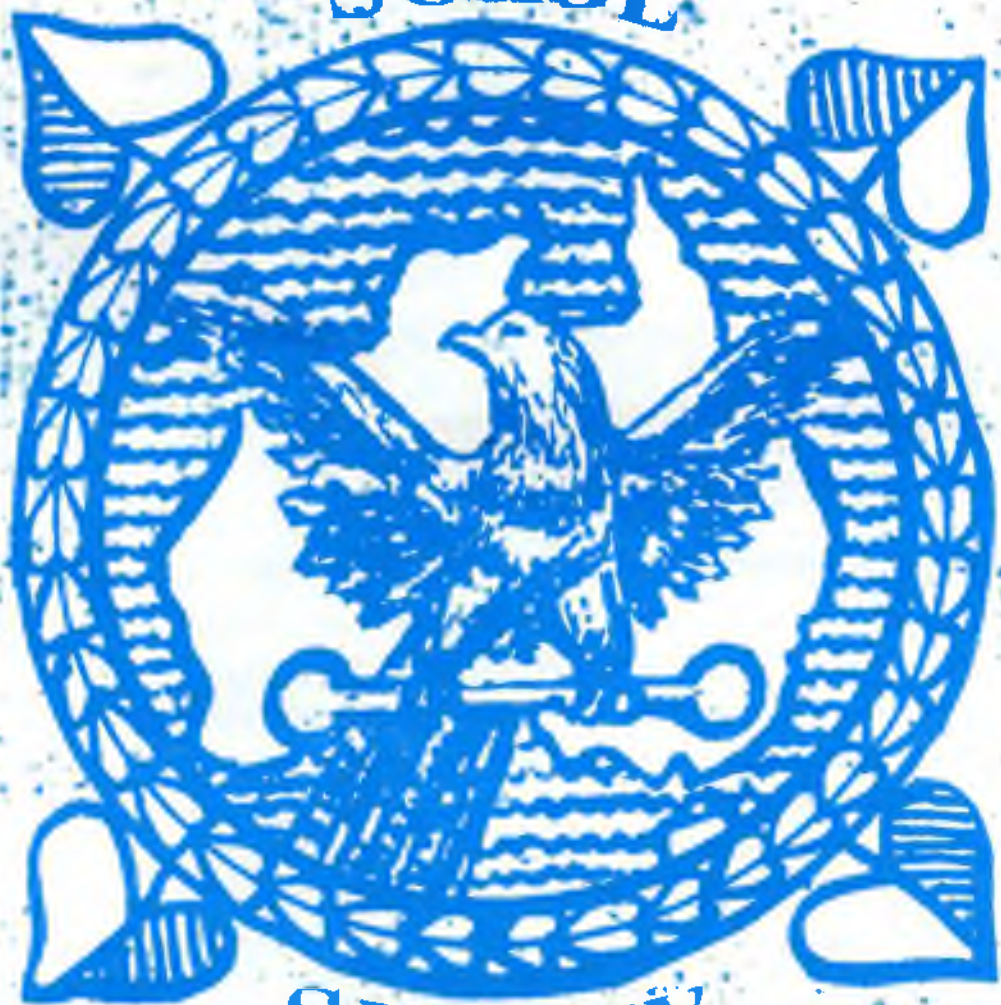
3/03

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Gymnastic Association Inc

- If undelivered return to:
- 16 GRATTEN CRESC.
- FRENCHS FOREST
- Print Post Approved
- PP 239732/00003

SOKOL

SYDNEY AUSTRALIE.

OZNAMUJEME OTEVŘENÍ NOVÉ LÉKAŘSKÉ KLINIKY V
PENSHURSTU (NEDALEKO HURSTVILLE)
2000.

Dr. VĚRA TATOSSIAN NABÍZÍ :

1) DEŠKERÉ SLUŽBY DŠEOBECNÉHO LÉKAŘSTVÍ
(GENERAL PRACTICE)

IMUNISACE, ŽENSKÉ, DĚTSKÉ LÉKAŘSTVÍ, TĚHOTENSTVÍ,
ASTMA, PAP TEST, ECG. SPIROMETRY, DROBNÉ
CHIRURGICKÉ OPERACE ATD.

2) KOSMETICKÉ PROCEDURY :

-KOLLAGENOVÉ INJEKCE

-BOTOX INJEKCE

-SCLEROTHERAPY (PAVOUČKOVÉ
VĚNY)

-LÉKAŘSKÉ SLOUPÁNÍ KUŽE

-ZA VELMI VÝHODNÉ CENY-

ADRESA :

PENSHURST MEDICAL CENTRE
9 THE STRAND - PENSHURST NSW 2222
TEL. 9580 5320 MOBILE: 0403 335 345
Dr. Věra Tatossian fax: 9585 0197

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210
visit our web site at: mader.pair.com

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit our website for more details or call the surgery for an appointment.

SOKOL SYDNEY GYMNASTIC ASSOCIATION

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE HEARD ON
02 9452 5617

Číslo 3
Number 3

Ročník LI
Volume LI

Červen 2003
June 2003

Print Post Approved PP 239732-0003

Perspektivní pohled na novou halu **SAZKA ARÉNA**, která vyrůstá na pozemku bývalé ČKD Lokomotivky v Praze, bude dokončena 28. února 2004 a stane se dějištěm Mistrovství světa v ledním hokeji 2004. Výstavba haly byla svěřena firmě Skanska Cz, za celkovou částku 2, 8 miliard Kč.

Budeme našim hokejistům držet palce – určitě jim to v ARÉNĚ SAZKY půjde lépe, než letos ve Finsku.

OBSAH

<i>Slovo starosty ČOS</i>	2
<i>Slovo starosty</i>	3
<i>Zpráva sportovcům</i>	3
<i>Valná hromada</i>	4
<i>Zpráva pokladníka</i>	4
<i>Návštevy</i>	6
<i>Poděkování Pražské knihovny</i>	7
<i>Sokolská kniha</i>	7
<i>Jiří Jelínek</i>	8
<i>Kultura a výročí</i>	9
<i>Sokol Pražský</i>	10
<i>Loučkové divadlo</i>	11
<i>Sokolský program</i>	12
<i>Dopis br. T.Prescotta</i>	13
<i>Program Ponrepa 1968 – 2003</i>	14
<i>1968 – 2003</i>	15
<i>Župa Těšínská</i>	16
<i>Očko a Ouško</i>	16
<i>Vepřové hody</i>	17
<i>Generální konzul</i>	18
<i>Evroparlament</i>	20
<i>Austrálie 1950</i>	21
<i>Šlépějemi dějin</i>	22
<i>Z tajů krás české řeči</i>	24
<i>Pryč s prašivkami</i>	25
<i>Chudoba</i>	25
<i>Dopis synovi</i>	26
<i>Demonstranti za mír</i>	27
<i>Zmko k zamyšlení</i>	29
<i>May</i>	30
<i>Slovo knihovníka</i>	31

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožn s názory redakce.

Vyhrazujeme si právo články upravit.

Tel. č. redakce:

02 9528 7928

Email:

jardaz@ozemail.com.au

Věstník se též nachází na internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka

Věstníku: 7.7.03

(Vždy první středa v každém lichém měsíci)

Jak je důležité znáti houby.

Mykologové, navzdory svému bádání, dosud s jistotou neodhalili, co působí na růst hub. Mám na mysli stav, kdy houby najednou najdeme i tam, kde snad ještě nikdy nerostly a v takovém množství, že sběratelské vášni podlehnou i ti, kteří o houby vůbec nestojí a nevyznají se v nich.

Některé podmínky a předpoklady nezbytné pro růst hub jsou všeobecně známy: letní měsíce a časný podzim, vlhké a teplé počasí, měsíc v úplňku a mnohé jiné. Nejdůležitější je však podhoubí, které nevidíme, kamsi zmizelo, a přece najednou ožije, a z něj vzešlých plodnic -hub- je najednou plný les. Ale pozor! Některé z nich, mnohdy svým tvarem a barvou nádherně, mohou být i smrtelně jedovaté. Ale poznanému nebezpečí můžeme čelit, proto se naučme houby znát!

Proč píšu o houbách? Naše současná společnost mi totiž v mnohém svými mechanismy a svým projevem připomíná houbařskou sezónu. Většina z nás si myslela a doufala, že listopadem 1989 skončilo nekonečné období nijakým způsobem reformovatelného reálného socialismu a že tím také zmizelo jeho podhoubí. Přesvědčili jsme se, a byla to drahá zkušenost, že tento systém, který ublížil tolika lidem, měnil společnost likvidací pevných, celými generacemi vytvořených a osvědčených lidských řádů, zabavoval majetky a zničil úctu k právům jedince, to vše ve jménu třídního boje (ve skutečnosti v zájmu sovětského impéria), není života schopný. Více než 40 let jsme byli nuceni budovat novou společnost, bez jakéhokoli pozitivního výsledku. „Sametovou“ revoluci tento šílený experiment skončil, aby vytvořil místo pro spuštění nikoli nových, ale osvědčených mechanismů, mechanismů svobodného života, demokracie, otevřené diskuse, odpovědnosti za vlastní život, soukromého vlastnictví a podnikání, bankovníctví a všech dalších atributů svobodné společnosti. Ale běda! Na takovou míru svobody jsme nebyli vůbec připraveni, vůdcové revoluce si nevytvořili pevnou představu, jak udržet devastovaný stát v chodu, aniž by k tomu potřebovali zaběhaný socialistický aparát, nebylo pánů Masaryků, Rašínů, Kramářů a dalších bojovníků proti rakouskému útlaku, kteří se na převzetí moci, k němuž došlo po říjnovém převratu v r. 1918, soustavně připravovali a připravili. Podle toho to také po roce 1989 vypadalo. Mnozí zaměnili demokracii za anarchii, dovoleno bylo vše, a ti, kteří se udrželi u socialistického lizu, pohotově z toho pro sebe těžili. A tím se naplnila jedna z nezbytných podmínek, aby se podhoubí, na které jsme tak rádi zapomněli, připravilo na novou houbařskou sezónu, začalo plodit nejen houby jedlé a žádoucí, ale i přitažlivě vypadající prašivky. Jejich lidské obdoby, to jsou ti chytří, kteří se objeví bůhví odkud a kteří sice stáli u zrodu všeho zlého, ale nyní dovedou hovořit moudře, mluvit o čemkoliv a v čemkoli poradit, jak se má co dělat.

Naši společnosti ale v současnosti nejvíce chybí vládou strachu vytěsňené právní povědomí, kategorický imperativ našeho svědomí, vymezující hranici vlastního sobectví, kterou už nelze za žádných okolností překročit. Demokracie je totiž založena na důvěře v kvalitu jedince. V tom je její síla, ale i její slabost, neboť jestliže příliš mnoho jedinců selže a důvěru zklame, demokracie se neubrání porušování základních zásad, podlostem, lsti prohaných podvodníků a moci chtivým silným osobnostem.

S uplývajícími časem se bohužel v našem politickém životě začaly kupit omyly, chyby a jiné nedostatky jako živná půda pro mnohdy nespravedlivou kritiku a mnozí z nás se nedokázali přizpůsobit novým životním podmínkám. A tak se začalo srovnávat nesrovnatelné - minulost s přítomností, cena současné svobody s cenou bůčku za totalitní vlády. A k tomu se vyznamenaly všechny televize, veřejnoprávní nevyjímaje, a začaly se v rámci boje o sledovanost předhánět ve vysílání filmů socialistické provenience, především pak komedií typu „Anděl na horách“, „Dovolená s Andělem“, obsazené předními oblíbenými herci, kteří svým uměním měli zachraňovat hloupý scénář a současně přispět k ideologické převýchově lidu. Za nějaký čas došlo i na staré seriály a dopracovali jsme se až k „30 případům majora Zemana“ a k „Ženě za pultem“. Nic už nám nevádí, že hlavní představitelka nezakryté spolupracovala se sovětskou okupační mocí. Není už čas, abychom se zamysleli sami nad sebou?

Za uvolněním zábran v kultuře postupuje uvolnění zábran v politice, a to už je skutečně nebezpečné. Dnes se v televizi hovoří otevřeně o nenávisti k bohatým podnikatelům, kléru, šlechtě a Václav Havel je bezostyšně srovnáván s Gustávem Husákem, samozřejmě ve prospěch Husáka. Zprofanovaný termín „Dělnická třída“ se nahrazuje termínem „lid práce“. Články v tisku a úvahy v televizi jsou někdy tak protiamerické, že zastihují i slovní útoky z dob socialismu. Někteří politici při prosazování partajních zájmů se neostýchají kupčit s politickou stranou, jejíž ideologie byla zákonem prohlášena za zločinnou.

Velmi zneklidňující je odpudivé počínání vedoucích funkcionářů některých politických stran i některých poslanců a senátorů v průběhu přípravy voleb prezidenta republiky i voleb samotných. Oni nebudou, ale my jejich voliči se musíme za jejich chování stydět. Ačkoliv již antická římská republika znala heslo „Prospěch republiky budiž nejvyšším zákonem“, naše politické strany vidí nejvyšší zákon v prospěchu vlastním, a kdyby kandidát opozice sebe lépe oně vznešené myšlenky vyhovoval, budou dělat vše pro to, aby nebyl zvolen. Naštěstí se v hodině dvanácté dostatečný počet poslanců rozpomněl, že slíbil na svou čest svůj mandát vykonávat v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. A v zájmu všeho lidu bylo prezidenta zvolit a to nikoli prezidenta lečjakého. Většinu senátorek a senátorů takové věci patrně netíží, ačkoli slíbili totéž.

Přesto bychom, milí čtenáři, neměli podceňovat nebezpečí rozbudění podhoubí těch krásných červených hub s bílými tečkami a s bílým límečkem, které přitahují nezalého houbaře a lákají ho, aby si je sebral. Ale pozor! I když jejich požití v malém množství způsobí pravděpodobně jen nevolnost, ve větším množství jsou jedovatě smrtelné.

Někteří čtenáři budou po přečtení této stati uvažovat, zda autor nepřekročil míru nestrannosti, kterou by měl náš spolek zachovávat. Ale politika je věc veřejná, výsledky politické činnosti se nás všech bytostně dotýkají a ovlivňují náš život osobní i spolkový. Nebudeme a nesmíme se stavět za žádnou politickou stranu, ale musíme se zajímat o to, kam naše společnost směřuje, zamýšlet se nad jejím vývojem, a vzbuzuje-li v nás vývoj obavy, nesmíme se bát dát to hlasitě najevo.

M. Pleskač, starosta ČOS

Slovo starosty.

V nedávné době jsem se stal starostou Sokola Sydney. Rád bych touto cestou oslovil členy a všechny čtenáře Věstníku a řekl vám pár slov o současné situaci naší organizace. Naše organizace jak mnozí vědí, se v současné době potýká s generační změnou, s nutností změny zařízení a služeb které tady budeme poskytovat a které se budeme snažit udržet do dalších let. Vidím, že máme příležitost, zaměřit se na potřeby a nároky našich dnešních členů a zajistit takové služby, které se rovnají požadavkům dnešního zákazníka. S tím jsou samozřejmě spojeny finanční výdaje. Ubývající členská základna a zvyšující se průměrný věk členů nám dává příležitost k zamyšlení, jak to budeme řešit. Vzhledem k vzrůstajícím finančním nákladům, které jsou v současné době díky pojištění "Public liability" asi \$25000 ročně. Nutnost zřízení nového baru v prostorách restaurace, výměna židlí a stolů by měla určitě přispět k větší spokojenosti členů a jejich hostů. Otázka údržby začíná být velice aktuální vzhledem ke stáří budovy a jejího zařízení.

V současné době má Sokol 294 registrovaných členů, ale do této chvíle zaplatilo své členské příspěvky pouze asi 130 členů.

Rád bych požádal členy a všechny, kteří mají nějaký vztah k Sokolu a mají zájem o jeho udržení a zachování o pomoc. Pro začátek jenom tím, že si bez upominání, které ještě zvyšuje naše náklady, zaplatí členské příspěvky. Dále tím, že nám vyplní dotazník a dají nám vědět o jaký druh kulturních, zábavních anebo sportovních akcí mají zájem. Tyto vaše názory jistě pomůžou výboru Sokola k řešení dané situace.

Děkuji!

Jaroslav Krejčík

Zpráva z volejbalu a nohejbalu.

Ve dnech 29-30/4 se konalo v Melbourne každoroční pravidelné setkání volejbalistů a nohejbalistů. V sobotu se hrál nohejbal kde náš omlazený a nezkušený tým podruhé za sebou prohrál na půdě soupeře a skončil na 3. místě. Druhý tým Sydney skončil na 5. místě. Takže budeme muset trochu přidat aby se toto neopakovalo příští rok a samozřejmě v říjnu kdy přijedou Melbournští do Sydney. V sobotu večer se uskutečnilo také pravidelné setkání tentokrát na tanečním parketě za podpory dobré muziky, jídla a pití. Večer se vydařil, většina účastníků byla spokojena až na nějaké kuřáky, kteří museli chodit kouřit ven ke spokojenosti většiny dalších účastníků večera. V neděli se hrál volejbal kde nekompletní a domácími doplněný tým prohrál 3:0. Na závěr se hrál volejbal mužů, kteří podlehl týmu Melbourne. Děkuji všem, kteří se na tomto zájezdu podíleli a pomáhají udržet toto pravidelné setkání.

Jarda Krejčík

Znáte všechny starosty Sokola Sydney?

Bratři:	J. Federman	1950		4 měsíce
	V. Vávra	1950	-1954	3 roky
	L. Rokyta	1954	-1957	3 roky
	J. Míkl	1957		7 měsíců
	J. Křepela	1957	-1961	4 roky
	V. Haramul	1961	-1971	11 let
	R. Mestek	1971	-1977	6 let
	M. Doležal	1977	-1993	16 let
	J. Zahrádka	1993	-1998	5 let
	K. Jeníček	1998	-2001	3 roky
	J. Jelinek	2001	-2003	2 roky
	J. Krejčík	2003		

Sokol Sydney Restaurant (Formerly HungryCzech)

Please come and enjoy a very good meal. Svičková, Vepřová a.pod.

A fine Restaurant & Pleasant Atmosphere

Open Every Friday and Saturday ☺/☺/☺

From 6:00pm - 10pm Takeaway

For Sunday Bookings: Honza Sedlák tel. No. 0418 648 644

SOKOL
S Y D N E Y

SOKOL Sydney Ltd.

16 Grattan Crescent
Frenchs Forest

Vás srdečně zve
v Sobotu 28.června 2003

na

BLACK & WHITE BALL

v Sokolském Národním Domě
Začátek ve 20:00

K tanci a poslechu hraje oblíbená skupina

Vstupné \$12

Důchodci a studenti: \$5

Večeře: \$15

(Večeře se podává od 18:00)

Bližší informace najdete v sokolském Věstníku
nebo na webovských stránkách www.sokolsydney.com

Rezervace u Mirka Farského tel: 9476 2784, Jardy Krejčíka - tel: 9807 4008
nebo Jana Sedláka - 0418 648 644 (Prosíme volejte pouze večer)

Prosíme o včasné rezervace vstupenek, večeří a zákusků!

V z á c n á n á v š t ě v a v s o k o l o v n ě

Počátkem května poctil sokolský Národní dům svoji návštěvou designovaný velvyslanec České republiky v Austrálii JUDr. Pavel Vošalík, který se snad ujme úřadu v Canberrě po nynějším velvylanci ing. Josefu Sládkovi, možná již počátkem příštího roku. Dr. Vošalík je náměstkem českého ministra zahraničních věcí a dříve vykonával velvyslanecský úřad v Jihoafrické republice. Tento příjemný, vzdělaný a v české diplomatické hierarchii vysoce postavený reprezentant českých zájmů vykonává i jiné odpovědné funkce jako zástupce českých mezinárodních vztahů. Do sokolovny byl uveden českým generálním konzulem v Sydney ing. Jaroslavem Dolečkem, dnes již ostříleným diplomatickým борcem ve vztazích republiky ku krajské veřejnosti na našem odlehleém světadilu, a dostavil se v doprovodu několika dalších českých diplomatů, z nichž jeden, JUDr. T. Vacek, byl právě na cestě do Canberrý ve věci úprav mezinárodních smluv mezi Českou republikou a jinými státy před vstupem republiky do Evropské Unie. Tito dva pánové spolu se dalšími reprezentanty z českého generálního konsulátu, obchodním konzulem v Sydney Petrem Darmovzalem a vicekonzulem Tomášem Šimáčkem a zástupcem ředitele odboru služeb Z. Burešem, si nejen prohlédli vzornou a rozsáhlou sokolskou knihovnu, ale zúčastnili se i živé rozpravy s přítomnými členy sokolského výboru o vztazích republiky ke krajské obci v Sydney a v Austrálii vůbec. Z naší strany padlo i několik vět o dosavadní nedostatečnosti pozornosti republiky věnované této doma poměrně opomíjené krajně a z rozpravy vysvitla zřejmá snaha o jejím oživení. V neposlední řadě se členové delegace též přesvědčili o výbornosti sokolské kuchyně a ani v této oblasti české kultury nebylo nejmenšího náznaku jazykové či jiné nesvornosti. Počasí této vzácné návštěvě nepřálo - nedostavivši se průtrž mračen by totiž byla bývala návštěvu bezpochyby prodloužila.

R. V.

O T E C P Ě N Ě Í K

Odchází nám opět další správce české katolické duchovní správy v Sydney. Nepočítáme-li ty, kteří sem pouze na chvíli čas od času zaskočili, je to již pátý český duchovní, který sem do Sydney byl vyslán z Evropy, aby se staral o blaho českých oveček bloudících po pátém světadilu. Prvním z nich byl nezapomenutelný otec Stanislav Mika, Čech ze Šumavy a jeden z nás, z té první vlny českých poválečných uprchlíků. Po něm následoval Moravan sem příšlý z Indie, otec Ondrášek, a po něm následoval - na dlouhých sedmáct let, páter Petr Eliáš vyškolený v římském Nepomucenu a původem z Pardubic. Tyto tři dobré muže a pastýře jsme trápili jak jen my dovedeme trápit, než k nám byl vyslán přímo z republiky mladický páter František Kotvrda a ten si v Sydney pobyl asi půldruhého roku. Moravan otec František Pěněík, ročník 1951, nyní na odchodu, okoušel slasti duchovního správce české komunity v Sydney po pět let a nyní se s námi loučí.

Být vyslán do Austrálie se asi nerovná přímo pobytu na galejích, leč my Češi bychom o sobě neměli mít příliš mnoho ilusí - tedy jako stádečko ovčákem páterem opatrované. Takový náš český pastýř se musí vzdát své farnosti doma, domácího prostředí, příbuzných a známých, domácího jídla, finančního zabezpečení poskytovaného doma státem a mnoha dalších drobných výhod poskytovaných při duchovní práci doma. Otec Pěněík si však nikdy nestěžoval a věrme, že i on bude na Australii a na zdejší českou komunitu vzpomínat v dobrém. Jako uhersko-hradištský rodák vystudoval gymnasium ve Veselí nad Moravou a pak theologickou fakultu v Olomouci. Po odbytí dvouleté vojny byl vysvěcen na kněze olomouckým arcibiskupem Grautnerem a po šestiletém pobytu v Kroměčtíži a dvouletém pobytu v Luhačovicích se stal farářem v Brumově-Bilnici na Moravě. V letech 1992-1996 byl farářem v moravském Kyjově a další rok si pobyl ve Starém Hrozánkově na slovenských hranicích.

V té době se začal pouštět do angličtiny a měl v úmyslu pobýt nějaký čas v Americe. Tu ale jako na zavalanou se uvolnilo místo duchovního správce v Sydney a naskytla se tak možnost pilovat angličtinu v Sydney, když se uvolnilo místo duchovního správce po páteru Kotvrdovi. Nyní tedy bude mít Morava absolventa australského typu jazyka anglického a teprve budoucnost ukáže zdali ku svému a jeho prospěchu. Za velkého nedostatku kněží v republice, nebude asi nouze o faru pro otec Pěněíka. Snad si občas na svůj pobyt u protinožců i vzpomene. Jeho pozůstalé ovečky na něho budou vzpomínat s láskou a vděkem. Nyní je komunita zvědava na nového pastýře.

Redakce Věstníku

Visit from Austrade in Prague.

Early in May, Katerina Mazurova, the Business Development Manager of the Australian Trade Commission in Prague, visited Sydney. She was attending together with other representatives of Australian Trade in European countries the CeBit Trade Fair in Darling Harbour an exhibition of Australian electronic communication systems. Our editors asked Katerina about current trends in the commercial trade, export and import between Australia and the Czech Republic. The total amount of the mutual trade was growing steadily in the last ten years, however in the recent period the import of Czech goods is increasing, while the Australian export to Czech Republic has declined. The current trade fair CeBit is one of instruments how to promote Australian products on European markets, particularly in the field of electronic communication. Katerina also explained the major objectives of Austrade. They assist the companies in export of Australian products and services and also assist people in investing both ways i.e. Australian investors in the Czech Republic or Slovak Republic, as well as Czechs or Slovaks to invest in Australia.

The Austrade can provide information for entrepreneurs about the situation on the market and in case that a concerned client requires more detailed information, involving a research, he or she may enter a "Service agreement", and of course pay for these services. For more information they may contact Australian Trade Commission in Prague, Klimentská 10 or here in Sydney, Austrade office in Kent Street.

We conclude this article with a little advice from Katerina for visitors of Prague. When you will walk "Národní třída", just opposite the department store Máj or Tesco, there is a street called "Na Perštýně". If you'll feel like having a glass of Cabernet Sauvignon from Hunter Valley – you can have it, right there is a shop specialised in Aussie wines. There in the basement you will find a bar and that glass of Cabernet – right for you!

R.V.

Městská knihovna v Praze

Mariánské náměstí 1., 11572 Praha 1.

V Praze 17. ledna 2003.

Vážený pan Šimon PÁNEK

Ředitel humanitární sekce
Člověk v tísni – společnost při České televizi, o. p. s.

Vážený pane řediteli,

Chci Vám ještě jednou poděkovat za zprostředkování a garanci poskytnutého finančního daru ke snížení následků a likvidaci našich povodňových škod, vzniklých při loňských srpnových záplavách.

Zároveň si Vás dovoluji požádat o tlumočení mého upřímného poděkování krajské komunitě v Austrálii a na Novém Zélandu, která je dárce těchto finančních prostředků.

Vyřídte, prosím, že jejich postoj znamená pro Městskou knihovnu v Praze nejen účinnou pomoc, ale především tolik potřebný pocit lidské sounáležitosti. Prostě posilující vědomí, že nejsme sami.

Naše knihovna si v minulém roce připomínala 111. výročí svého vzniku. Zasluhou všech, kteří nám podali pomocnou ruku, můžeme pod naše "výroční motto": *Již 111 let Vám nabízíme informační a kulturní bohatství světa* – Připojit zásadní informaci pro všechny uživatele našich služeb i návštěvníky knihovní sítě MKP – a budeme v tom pokračovat i nadále.

Děkujeme.

RNDr. Tomáš Řehák

Ředitel Městské knihovny v Praze.

Pan Šimon Pánek zaslal tento dopis Generálnímu konzulovi České republiky v Sydney, panu Ing. J. Dolečkovi, který ho předal redakci Věstníku ku zveřejnění – poznámka redakce.

SOKOLSKÁ KNIHA

Zčista jasna nám spadla do klína krásná sokolská knížka - Almanach sokolské župy Pernštejské vydaný u příležitosti jejího stoletého trvání a stodesetiletého trvání jednoty Sokola Tišnov na Moravě. Přivezl nám ji náš příznivec bratr Vladimír Hodina, dříve náš sydneyjský občan nyní dleci ve Velkých Opatovicích, během své každoroční návštěvy. Je radostí a potěšením tímto sokolským skvostem se probírat a brzy se stane součástí naší sokolské knihovny v Sydney. Almanach je uveden dvěma básněmi, básní Jaroslava Vrchlického a básní Jana Nerudy a také úvodním slovem neznámého autora. Je bohatě ilustrována a obsahuje obšírné informace o sokolském životě v pernštejském kraji a sleduje také vývoj sokolské myšlenky v Tišnově od roku 1870 do současnosti. Sokolský život začal tedy již osm let po ustavení Sokola v Praze. Zakladatelem byl jistý cvičitel z Brna, Karel Černocký. Ženský odbor existuje od roku 1895. Ten založil i sokolskou čítárnu, a to v době, kdy místní městská čítárna ještě neexistovala. Jako zajímavost se dočítáme, že první ženské cvičenky vystoupily na sletu roku 1901 v počtu 867. Z toho bylo 36 Moravinek a z nich bylo 6 sester právě z Tišnova. Když Rakousko oslavovalo v roce 1898 padesát let panování Františka Josefa, byl k bohoslužbám přizván i tišnovský Sokol se starostou města Tišnova, zakládajícím členem Sokola. To vedlo k prvnímu nesváru v jednotě, kdy z jednoty vystoupili náčelník, místonáčelník, jednatel a jeden další člen výboru. - Kniha také obsahuje seznam obětí Němců - několik desítek jmen umučených, ale také jména navrátilivších se, zahraničních vojáků a tři jména padlých západních letců. Kniha se ovšem také zabývá zničením Sokola komunisty a jeho obnovení činnosti v roce 1990.

Tišnovští nám připravili velikou radost a jejich nádherný almanach bude vzácnou ozdobou naší knihovny.

B.A.Š.

V Sydney, dne 17. dubna 2003

Milé sestry, milí bratři v Tišnově a v župě Pernštejské,

prostřednictvím našeho dřívějšího příznivce a Australana nyní usedlého ve Velkých Opatovicích bratra Vladimíra Hodiny, jsme od Vás s věnováním dostali Váš překrásný Almanach. Budeme si pokládat za čest zařadit tuto vzácnou vzpomínku do své knihovní sbírky. Přikládám poděkování podepsané přítomnými na naší nedávné valné hromadě, která se konala tradičně v naší zdejší vlastní velké sokolovně postavené ještě za doby nesvobody.

S díky a bratrskými pozdravy

J I Ř Í J E L Í N E K

Větru a dešti dovedli poručit jen komunističtí obveselovatelé. Však si to na ně budeme také dosmrťi pamatovat. Semenec se však oni výborníci nikdy zobat nenaucili, přestože již staří Římané, dej jim pánbůh věcnou slávu, měli jistě přísloví o tomto obecném krmivu papoušků. To přísloví zaznamenali již i naši předkové - a že staří Čechové bývali nějakí kabrňáci vědval za jejich časů po Evropě kdekdo. Říci semenec není jak tedy běžně známo věcí obtížnou. Obtíž spočívá v jeho zobání, to ale mladé lidičky často moc nezajímá. Dokud se nesnažili zobnout si sami.

Náš na dubnové valné hromadě právě odstoupivší starosta byl venkoncem číman a počtář. Číman proto, že dovedl ten elusivní semenec zobat. Hned tak někdo to nedodáže. Jako počtář proslul Jiří Jelínek za své dlouhé éry sokolského pokladníka a jako bratr pokladník vykonával jeho nikdy nechybující sedmý smysl funkci magnetu. Ze sesterských kabelek dovedl vytahovat i ty nejhloběji před manželem zastrachané tolárky. Z bratrských peněženek vypáčil třeba i poslední železnou zásobu na radovánky chystané na dobu chotinyých prázdnin u příbuzných v Berouně u tetičky Amálie. Hasákem nedisponoval, páčít však uměl poslepu. Na výbornou. Řád vybiravého sokola má on Jiří pod pokličkou spolu s odpočinkem v pokladnickém ráji. V tom Berouně.

Mladí dovedou a vědí vše a všecičko. A teď nám to ukáží jak to bude klapat. Expokladník Jelínek se už asi nemůže dočkat. Má on také za sebou pěknou šichtu. Léta a léta práce pro sydneyjský Sokol. Práce pilné, nezištné, záslužné a nevděčné, často asi omrzující. Nebyl, pravda, Jiří sám. Byl ale jedním z těch kdo nikdy nezaháleli. To, že se kdysi dala dohromady na sokolovnu tak pěkná suma, je hlavně jeho dílo. Kde bylo zapotřebí píchnout, tam píchnul. Ba i popíchnul. Mě popíchnul kdykoli mě shlédl, protože jsem skoro vždycky dlužil příspěvky. A už byly jeho podelší prstíky v mě šekové knížce.

Starostenství spadlo na Jiřího Jelínka vpravdě shůry. Shůry mu bylo dáno, když v zápřeží klesl Karel Jeníček, právě takový nezmarý pracant. A když zhoubná nemoc položila na lopatky i jejich věrného bratra Oldu Maříka. Vite, ono to zní uším těch našich nejmladších jistě směšně - věrný bratr. Ale ono to tak bylo. Nebyla v tom sláva. Byla v tom čest. Čest, milí mladí a nejmladší, čest v tom byla. My Čizové nejsme žádní hogofogové. A Sokol povstal v podstatě z malých českých lidí a - převrátil tehdejší český svět. Čest a poctivost. V sydneyjském Sokole se nekradlo tak jako se nekradlo v Sokole republikánském. Do Sokola se schránělo. A Jiří Jelínek schránět dovedl. Tak či tak, do dubna 2003 se v sydneyjském Sokole nekradlo. Jistě se nikdy krást nebude, ale není zbytečno to konstatovat. Ne-li už v ničem jiném, v poctivosti nám byli naši stařešínové příkladem. Myslíte li, že nekrást je samozřejmost, mýlíte se.

A co jako že dělal špatně? Nás kritiky by toho napadlo asi plno. Kritisovat - na to my Češi jako bychom i byli. Tak mě napadá, že když náš Jiří se do toho pustil, nikdo ho nezastavil. Třeba pan veklvyslanec nebo generální konsul pronesli vážnou řeč před forem a sotva skončili, kdo neběží k mikrofonu jako Jelínek Jiří, svým ladným starostenským krokem spěchá k mikrofonu, zmocňuje se ho a vesele hlásí že aby milé sestry a milí bratři neopomenuli zaznamenat, že ještě zbylo tolik a tolik kila tlačenky a že by bylo škoda ji vyhodit. To mně šlo vždycky strašně na nervy, že si to ten náš župní starosta jako nedovede odpustiti a spěchá tu prodati i to poslední dečko špekbuřtu. Ovšem na druhé straně nelze nezaznamenat, že po rychtářování Jiřího Jelínka a i po celkem finančně méně úspěšném finančním roce dovedl starosta předat klub následníkům s aktivem daleko přes stotisíc dolarů, nepočítaje v to hodnotu nemovitosti. To se jen tak vyčarovat nedá. Tady je třeba zasalutovat. Takže s tou kritikou spíše šetřeme. Jsou tu i jiné aspekty na straně morálních aktiv. Jiřímu byla vždy vzacně nápomocná jeho věrná plzeňská družka a matka jeho tři vzorných dcer. Všechno to chodilo cvičit - až na Jiřího samého. Všechno to dovedl Jiří zapojit do svého schématu sokolského a do tělocvičny ty všechny jeho ženy dojížděly až buhví odkud. Všechno se to zvládlo a nic nebylo očividně na obtíž. Rozsáhlá agenda Jiřího zahrnovala korespondenci prakticky s celou zeměkouli. A jak už poznamenáno, rodina Jelínkova vynikala čestností a neúplatností. Takových funkcionářů klubu po Australii až tak moc neběhá. Jiřího rodina není jedinou sokolskou rodinou toho druhu, ale kdyby se tu dnes objevili zakladatelé Sokola, vsadím se, že by Jelínkově rodině požehnali. Ni zisk, ni slávu - to pravidlo Jiří dodržel do puntíku.

Dnes tedy přichází k veslu více méně nová zápřež. Mají tito noví velkou a svoji sokolovnu, disponují značným obnosem a s elánem a dobrou vůli by to mělo jít jak na drátkách. Jen aby to tak šlo. Kdysi nebylo kam se obrátit, ale v dobách kdy nám naše zastupitelské úřady tropili ostudu, dovedl se Sokol v Australii udržet na vlastních nohou. Naši české věci se nezpronevěřil a byl to právě Sokol, jehož prapor vlál nad ostudou podrobeného národa. To snad naši mladí, mladší nezapomenou a budou to naopak chovat v jasné paměti po všechny další doby. Protože Sokol, náš Sokol, není jen tak leccjaký klub. Jen tak nějaké seskupení občanů. Náš Sokol je národní organizací, která byla od prvopočátků vedena, cílevědomě vedena v duchu našich národních tradic a naší republiky. Za to budiž zachována světla památka i Jiřímu Jelínkovi. R.V.

Trocha kultury

Jazzová sekce 25. až 28. května opět v Praze organizovala 6. ročník nonstop čtení, tento rok na téma: Život v pravdě - Pocta Václavu Havlovi. Čtenáři si mohli vybrat z děl autorů, pro něž byla pravda nejvyšším etickým principem života, ať už to byly české a slovenské osobnosti minulosti i současnosti (např.: Jan Hus, J.A. Komenský, T.G. Masaryk, Ferdinand Peroutka, Václav Havel, Ladislav Ballek, Arnošt Lustig, Eva Kantůrková, Karel Kryl, Jan Werich, Josef Škvorecký, Zdena Salivarová, Ladislav Mňačko), či umělci, jejichž písně nám mají stále co říci (Karel Kryl, Voskovec a Werich ad.). 26. května proběhlo čtení také v mnoha českých centrech v zahraničí, např. v Košicích a na půdě OSN v New Yorku. Za totality vydávala Jazzová sekce v disentu režimem zakázané autory. Informace o čtenářském maratónu najdete na www.nonstopczech.com

Z Kulturního servisu MZV ČR, který se také nachází na internetových stránkách www.mzv.cz/sydney

Lidé

23. května 1928 se v Náchodě narodila sestra **Blanka Jirásková**, která byla zasloužilou spolupracovnicí Věstníku. K 75tým narozeninám přejeme vše nejlepší.

6. června slaví své 82 narozeniny plk. **Jaroslav Novák**, letec RAF, kterého známe i ze stránek našeho Věstníku. Plk. Novák tráví své narozeniny v Praze, kde mimo jiné, jedná o vydání svých pamětí.

4. července oslaví v Exeteru své 80tiny bratr **Oliver Fiala**, bývalý profesor dramaturgie na UNSW a předseda Společnosti vědy a umění v Sydney. Dr. Fiala ve svém volném čase hraje v orchestru, píše svůj životopis a připravuje vydání souhrnné informace o českém exilovém divadle v Austrálii. A.J.

* * *

Předsednictvo Světového svazu Sokolstva, (World Sokol Federation) sděluje, že Zasedání SSS se bude konat v sobotu 5. července 2003 na universitě ve Valparaiso, Indiana, USA. Zasedání rady SSS se koná v rámci SOKOLFESTU 2003, (2-6 července 2003).

* * *

*Jsou dny, kdy št'asten jsem,
jak bych byl ještě zdráv
a s chutí do života začnu plánovat.
Potom však, když cítím bolest
A nešt'astný jsem zas,
raděj chci tento svět opustit,
všem navždy sbohem dát.*

Vážený krajané, milí přátelé,
Dovolte, abychom vám jménem rodiny Kamenčákovy oznámili, že

pan Karel Kamenčák

zemřel náhle v úterý 22. dubna 2003 v Sydney.

Pan Karel Kamenčák se narodil v Bratřejově u Vizovic na Moravě v roce 1927. V krajané komunitě v Sydney patřil mezi krajany, kteří byli vždy ochotni pomoci komukoliv a kdekoliv, jako pravý křesťan a vlastenec. Česká komunita se s panem Kamenčákem rozloučila v úterý 29. dubna 2003.

Dům Sokola Pražského - Dokončení z minulého čísla

V závěru vyprávění v minulém čísle jste se dočetli, jak se pražským sokolům počal jejich sen měnit ve skutečnost, když Jindřich Fuegner zakoupil pozemek na sokolovnu poblíž Žitné brány a věnoval i peníze na stavbu. To se stalo na jaře 1863, pouhý jeden rok po založení Sokola. Na pozemku byla zelinářská zahrada a malý letohrádek. Zahrada byla směrem do dnešní Sokolské ulice, pojmenované tak od svého založení v roce 1867 na počest Sokola Pražského, ohrazena nízkou zidkou. Na získaném pozemku byly neprodleně zahájeny demoliční práce a kopání základů pro budovu. Vedle najmutých dělníků zde pod odborným vedením usilovně pracovalo několik desítek členů Sokola Pražského. Ti byli povzbuzováni četnými diváky stojícími na tehdy ještě nestržených městských hradbách.

Projekt budovy vypracoval Vojtěch Ignác Ullman (1822-1897) v novorenesančním slohu. V té době byl již renomovaným architektem, neboť měl za sebou realizaci kostela sv. Cyrila a Metoděje, budovu České spořitelny na Národní třídě, Lažanského paláce tamtéž (kavárna Slavia), Prozatímního divadla a dalších. Stavba byla zahájena 3. července 1863 a postupovala velmi rychle kupředu, takže i když se to zdá neuvěřitelné, 9. prosince téhož roku tu členové Sokola Pražského konali svá první cvičení.

Nová budova Sokola Pražského čp. 1437/43 byla první ze dnes zde stojící souvislé zástavby této strany ulice. Svou uliční fasádou budila dojem řadové činžovní zástavby. Dům byl a zůstal dodnes pouze jednopatrový, neboť na druhé patro tehdy nebyly peníze. Architektonické řešení bylo vysvětlováno připodobněním k antické bazilice o třech lodích, které jsou od sebe odděleny dvojími arkádami nad sebou postavenými. Jeden ze dvou vchodů v průčelí vedl ke spolkovým místnostem, druhý k bytu, který obýval se svou rodinou Jindřich Fuegner a po svatbě s jeho dcerou Renátou Miroslav Tyrš. V letech 1937- 1953 bylo v těchto prostorách museum, dnes jsou zde kanceláře a zasedací místnost. Vlastní tělocvična zaujímala zadní část budovy, půdorysně tvořila obdélník 29m dlouhý a 24m široký. Tento hlavní sál, nazvaný Fuegnerův, dosahoval až do výšky druhého patra a byl obklopen na všech čtyřech stranách dvěma ochozy tvořícími čtyři síně v přízemí a čtyři v prvním patře. Tyto prostory byly rovněž využity takřka bezvýhradně k cvičení a sportovní činnosti. Byla zde mimo jiné i šermírna. Uprostřed trámů stropu byl velký světlík. Budova byla na třech stranách volná a na severní straně k ní přiléhal prostorný dvůr v celkové výměře asi 430 čtv. Metrů. Ten byl využíván v klimaticky příhodné době nejen jako letní cvičiště, ale jak uvádí soudobá literatura, hlavně „k vrhání oštěpův a jízdě na velocipedu“.

V historickém sále byla po smrti Jindřicha Fuegnera, ve dnech 17.-19. listopadu 1865 vystavena rakev s jeho tělesnými ostatky. Zájem o to vzdát poslední hold zakladateli Sokola a velkému mecenáši byl obrovský. Po celé tři dny byly otevřeny oba velké vchody do budovy a nepřetržitý proud lidí jedním vcházel a druhým vycházel. Odtud vyšel i slavný pohřební průvod na Olšanský hřbitov, jeden z největších, jaký kdy Praha zažila. Následně po této smutné události musel Sokol Pražský vyvinout velké úsilí, aby odkoupil tělocvičnu do svého vlastnictví od dědiců Fuegnerových.

V roce 1912 byla provedena přístavba na západní straně podle projektu architekta Františka Beránka. Tím vznikl další prostorný cvičební sál o délce 23,5m a šířce 19,5m. Na počest Miroslava Tyrše byl nazván Tyršův. Tento sál je spojen s hlavním sálem mezisálím o ploše 160 m², které slouží jako nářadovna.

Budově Sokola Pražského byla věnována velká pozornost i po stránce výtvarné výzdoby. Na galerii historického Fuegnerova sálu zůstala zachována luneta malovaná malířem Josefem Preislerem na téma Vítězství myšlenky sokolské z roku 1895. V čele Tyršova sálu je umístěna luneta podle kartonu malíře Františka Ženíška z roku 1891, vymalovaná po výstavbě sálu. Malba znázorňuje Sokolský slib. Autorem textu na velké pamětní desce osazené na hlavním průčelí je Renáta Tyršová. Ostatní výtvarná výzdoba interiérů, ani archiv a knihovna, se dnes již v budově nenalézají. Buď byly přemístěny do muzea, anebo se ztratily. Byla zde mimo jiné velká podobizna Fuegnerova od Karla Kliče s pozadím hradu Krivoklátu, kam první starosta Sokola Pražského rád jezdil. V přízemí bývala umístěna Fuegnerova bronzová socha provedená v životní velikosti sochařem Bohuslavem Schnirchem, který byl členem Sokola Pražského. Za nacistické okupace byla socha roztavena pro válečné účely. Svého času před ní ležel vycpaný Fuegnerův oblíbený pes. V budově byla také umístěna sbírka všech druhů sokolů vyskytujících se v Čechách. Tito vycpaní dravci byly darem člena Sokola Pražského, bratra Požáreckého. V Scheinerově sině byla umístěna i další díla našich nej přednějších malířů, počínaje Mikolášem Alšem a konče Alfonsem Muchou. Všeobecně se dá říci, že svého času výzdoba sokolských domů výtvarnými umělci byla považována za čest a vlasteneckou povinnost.

Sedm let po založení Sokola Pražského vznikl Tělocvičný spolek paní a dívek pražských. První veřejné vystoupení uspořádal spolek 23. června 1870 v budově v Sokolské ulici. V roce 1901 pak ženy poprvé vystoupily na všesokolském sletu.

V letech první světové války byl v budově zřízen lazaret, za druhé světové války byla výnosem ze dne 12. dubna 1941, který podepsal K. H. Frank, činnost Sokola zakázána a jeho majetek, pokud se nepodařil včas ukrýt, zabaven. V domě v Sokolské ulici bylo ubytováno německé vojsko a byl tu též sklad nábytku zabaveného židovským rodinám, obětím holocaustu. Po skončení světové války a nutných adaptačních pracích se v budově poprvé opět cvičilo 22. května 1945. Únorové události roku 1948 předznamenaly brzký zánik Sokola Pražského, sice na dlouhou dobu, ale jak se ukázalo, pouze dočasně. Dům Sokola Pražského pak užívala Tělovýchovná jednota Praga. V roce 1990, díky změně politických poměrů, byla činnost Sokola Pražského obnovena; starostou se stal ing. Miloslav Pleskač. Pomocí řeci paragrafů pak Sokol Pražský dostal i zpět svoji historickou budovu. Na průčelí je opět umístěna tabulka: „SOKOLSKÁ ŽUPA PRAŽSKÁ – SCHEINEROVA“. Je tomu tak na památku další významné osobnosti, JUDr. Josefa Scheinera, který byl starostou jednoty v letech 1889-1932 a zastával i další významné sokolské funkce.

Do tělocvičen Sokola Pražského se dnes vchází obytným domem čp. 1438 ze Žitné ulice. Jeho portál zdobí dvě plastiky, Vlast a Národ, od sochaře Ladislava Šalouna. Na budově v Sokolské ulici jsou pak na průčelí ještě dvě ústřední sokolská hesla: „TUŽME SE“ a „NI ZISK NI SLÁVU“.

Podle knihy Josefa a Evy Hrubešových: „Pražské domy vyprávějí“, Díl III.

LENKA MUCHOVÁ and ROBERTA MCGREGOR

present

MOZART OPERA PUPPETS

in

SOKOL SYDNEY 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

Saturday, 14 June 2003, at 7.30 pm

Roberta, a trained opera singer, and Lenka, an accomplished puppeteer, introduce arias from various operas such as Rusalka, The Marriage of Figaro and The Merry Widow.

Entry \$8 and \$4 concession.

For bookings, call Lenka on 02 9699 2150 or 0414 819 215
by June 6 at the latest.

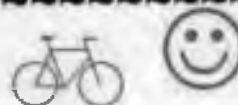
Come and taste Sydney's best svíčková or other Czech delicacies
by having dinner in the **Sokol Restaurant** before the performance!
Restaurant open from 6 pm.

~~~~~ **2003** ~~~~~

WHAT IS ON ..... IN SOKOL :

~~~~~ **June - December** ~~~~~

Sport :

- Cycleball* - Every Monday Night 7.30 pm
- Aerobics* - Every Tuesday Night 8.00 pm, Children 7.00 pm.
- Nohejbal* - Every Wednesday Night 7.30 pm.
- Volejbal* - **Young Team** - Every Thursday Night, **Friday Team** - Every Friday Night
 - **Saturday Team** - Saturday Afternoons 4.00 pm., on the following dates :
June 14. , 21. ; July 5. , 12. , 26 ; August 9. , 23 ; September 6. , 27. ;
October 11. , 25. ; November 8. , 22. , 29. ; December 13 (The Last for the Year)
- Table Tennis* - Any Time to Fit-in With the Above.

~~~~~  
**Entertainment / Social :**



- Black & White Ball* : 28. June - Live Music and Dance.
- Pork Festivity ( Vepřové Hody )* : 30. August - Live Music and Dance
- Silvestr* : 31. December - Live Music and Dance with Disco to Follow.
- Puppets / Show / Opera* : 14. June and 27. September. ( In the Ponrepo / TV Room )
- Kino Ponrepo* : On Sunday Afternoons : 15. June, 20. July, 17. August, 21. September, 19. October, 16. November.

~~~~~  
Restaurant / Dining : (Jan Sedlak : 0418 648 644)

- OPEN* : Fridays for Dinner 6.00 pm. - 10.00 pm.
- Saturdays for Dinner* 6.00 pm. - 10.00 pm.
- Sunday Lunch* : Advance Booking Only !!!

~~~~~  
**SPECIAL EVENTS :** "35 YEARS" ('68-'03), 13.9.03. , Live Music, Dance, Fun, Memories

" SUNDAY LUNCH ", 26.10.03. , Czech National Day 28. October

" MIKULÁŠ " for CHILDREN , Sun. 7.12.03. , Fun and Presents

~~~~~  
PLEASE NOTE : DATES AND EVENTS ARE SUBJECT TO CHANGE.

BE INFORMED | READ " VĚSTNÍK " AND OUR WEBSITE www.sokolsydney.com

Dobry den!

I have been following with interest the discussions in Vestnik about the future directions of Sokol Sydney and would like to make a few observations as an "outsider". First, my apologies for writing in English, my native language, but I am lucky enough to be married to a Czech, hence my interest in the Association.

I am not telling you anything new to say that the nature of the Association is going to change radically in coming years as the two major waves of Czech and Slovak immigrants are replaced increasingly by second generation Australians, small numbers of Czech and Slovak visitors and, hopefully, a growing number of Australians with an interest in the cultures of the Czech and Slovak Republics after their overseas visits to those countries. I am sure Sokol Sydney will survive this change as I suspect, for example, Sokols and similar organisations in the USA have survived through the continuing cultural pride of second and later generations. After all, you have one of the world's most vibrant cultures and Sokol has the potential to be performing a role as a cultural organisation like the Alliance Francais, as well as its gymnastic role.

I think I have observed some of this change since we first tried to make contact with the club a couple of years ago - when the doors always seemed to be forbiddingly locked and nobody ever answered the phone, seemingly a private place for Czech and Slovak people. Since then, there is no doubt that the Hungry Czech Restaurant has been a major drawcard which has helped open the treasures of the club to wider public appreciation. It is this greater public interest that the Association now needs to build upon.

As you have no doubt discovered, the architecture of the building is not particularly accommodative of this change, but it would be an expensive matter to totally redesign everything. I am pleased to hear that the bar is moving upstairs but the fire-isolated stairs with their closed doors are an unfortunate forbidding problem for both upstairs and the library. We need to get visitors upstairs without going through the gym and the simplest solution would be to extend the entrance lobby outwards into the carpark in order to fit in an open stairway at the entrance of the building. (A lift would also be an advantage for less able people but I guess now we are talking about big money!) Perhaps a building fund could be started to attract donations for such work.

My second suggestion is to do with marketing and presentation, something that is not too expensive to address with some well-placed signage and free mentions in the newspapers. It is time to start thinking about our increasing number of non-Czech/Slovak visitors. When we first came to look for the club, the only clue that it was the right building was the tiny printing on the letterbox - so small for such a grand building! - and the Sokol emblem on the wall, which would mean nothing to most Australians. The restaurant is a wonderful drawcard, but there is also the library, the films and other activities. There needs to be signage that not only carries the name of the Association but also has the keywords "Czech-Slovak" (e.g. "A Czech-Slovak Club") to emphasise the culture that is being celebrated here. The signage needs to be illuminated at night (when Grattan Crescent is as dark as Hades!) and needs to be both on the front of the building, for people approaching down the street, and at the front door of the building to highlight the entrance. Brighten up the front of the building like the Austrians do by shining lights on the building, not in people's eyes! Inside the building we need, not only directional signage but also some interpretation in English - e.g. a sign to tell people what the club is about (and telling visitors that they are welcome) and a sign describing the wonderful library.

As another cultural attraction, consider showing the Ponrepo films with English subtitles (not an easy matter I know, but the tapes and DVDs with subtitles are available overseas and perhaps the cultural sections of the Embassies in Canberra can be asked to help out with this) so that visitors who come to the restaurant on Sunday can see, and understand, a Czech or Slovak film as well. You'd be amazed at the cult following Czech films have and the frustration people have with SBS for not showing more of them - so this is an attraction the Association could publicise in the newspapers. We could even consider a charge for non-members and Ponrepo could be on the art-house film circuit like the Valhalla at Glebe and the film festivals. And please give the restaurant a name, if not Hungry Czech restaurant then something with the magic word "Czech" in it and make sure it is publicised in the SBS Restaurant Guide and the newspapers. We have brought people here who say it is the best meal they have had in their lives - people are stunned by Czech cuisine when they taste it. Make the most of it! Finally, having lived in cosmopolitan areas of Sydney and seeing the more interesting establishments and the variety being forced out by increasing rents and bland "international" chains, the Grattan Crescent clubs as a group have a tremendous potential as a cosmopolitan centre which is only exploited at the annual Eurofest. Perhaps it is time for the clubs to get together to see how they can better market Grattan Crescent as a place for people to go more regularly. There are now two restaurants and the Dutch have a supermarket and, with the Danish, a café. This is the sort of environment that begs a joint marketing effort to attract people to the area on a more regular basis. Parking is good and perhaps the lack of public transport could be addressed by a minibus service run by the clubs jointly. Maybe this is a pipe dream, but at least a bit of signage in the street, and on Warringah Road, and some publicity in the entertainment sections of the newspapers would help lift the profile of the clubs and make the group an attraction which would then also have a spinoff for each club individually. No other ethnic clubs in Sydney are in a group like this, so you have a great advantage.

No doubt Sokol Sydney committees have thought of many of these ideas and more, and I don't want to intrude into areas I don't know. Least the great cultural bastion of your language by demanding things in English (but you never know, some of them might want to learn Czech!). However, I hope you might appreciate hearing the respectful views of an "outsider" who is interested in seeing Sokol Sydney prosper.

Tony Prescott

KINO PONREPO – SOKOL SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezoně.

Neděle 17/8/2003 v 14.00 hodin:

REBELOVÉ

Pisnickový retrofilm z let šedesátých. V půvabném výtvarném stylu atmosféry konce šedesátých let vypráví film zejména o jedné velké lásce, které však dějiny nebyly zrovna nakloněny. Námět a scénář Filip Renč a Zdeněk Zelenka.

Hrají Zuzana Norisová, Jan Révai, Betka Stanková, Jaromír Nosek, Lubo Kostelný, Anna Veselá, Jiřina Bohdalová a další.

Režie Věra Chytilová.

Neděle 21/9/2003 v 14.00 hodin:

OBCHOD NA KORZE

Děj na podkladě skutečné události se odehrává v malém slovenském městě na konci druhé světové války. Tragikomický příběh staré židovské obchodnice a jejího nepovedeného „arizátora“ truhláře Brtka, slušného člověka, z něhož poměry nakonec udělaly něco, čím nikdy nechtěl být. Film získal „Oskar“ za nejlepší zahraniční film r.1966.

Hrají Ida Kaminská, Jozef Króner. Režie Ján Kadár, Elmar Klos.

Neděle 19/10/2003 v 14.00 hodin (dvojprogram):

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Rozmarný filmový muzikál režiséra Zdeňka Podskalského podle stejnojmenné divadelní hry Jaroslava Vrchlického.

Hrají Vlastimil Brodský, Jana Brejchová, Karel Höger, Jaroslav Marvan, Miloš Kopecký, Waldemar Matuška. Plus

TĚŽKÝ ŽIVOT DOBRODRUHA

Komedie režiséra Martina Friče. Dobrodružství spisovatele kriminálních románů ve světě opravdového zločinu. **Hrají Otomar Korbelář, Ladislav Pešek, Adina Mandlová. Hudba Eman Fiala. Zpívá R.A.Dvorský a Lišáci..**

Neděle 16/11/2003 v 15.00 hodin

(povšimněte si změny začátku představení): PRINCEZNA ZE MLEJNA

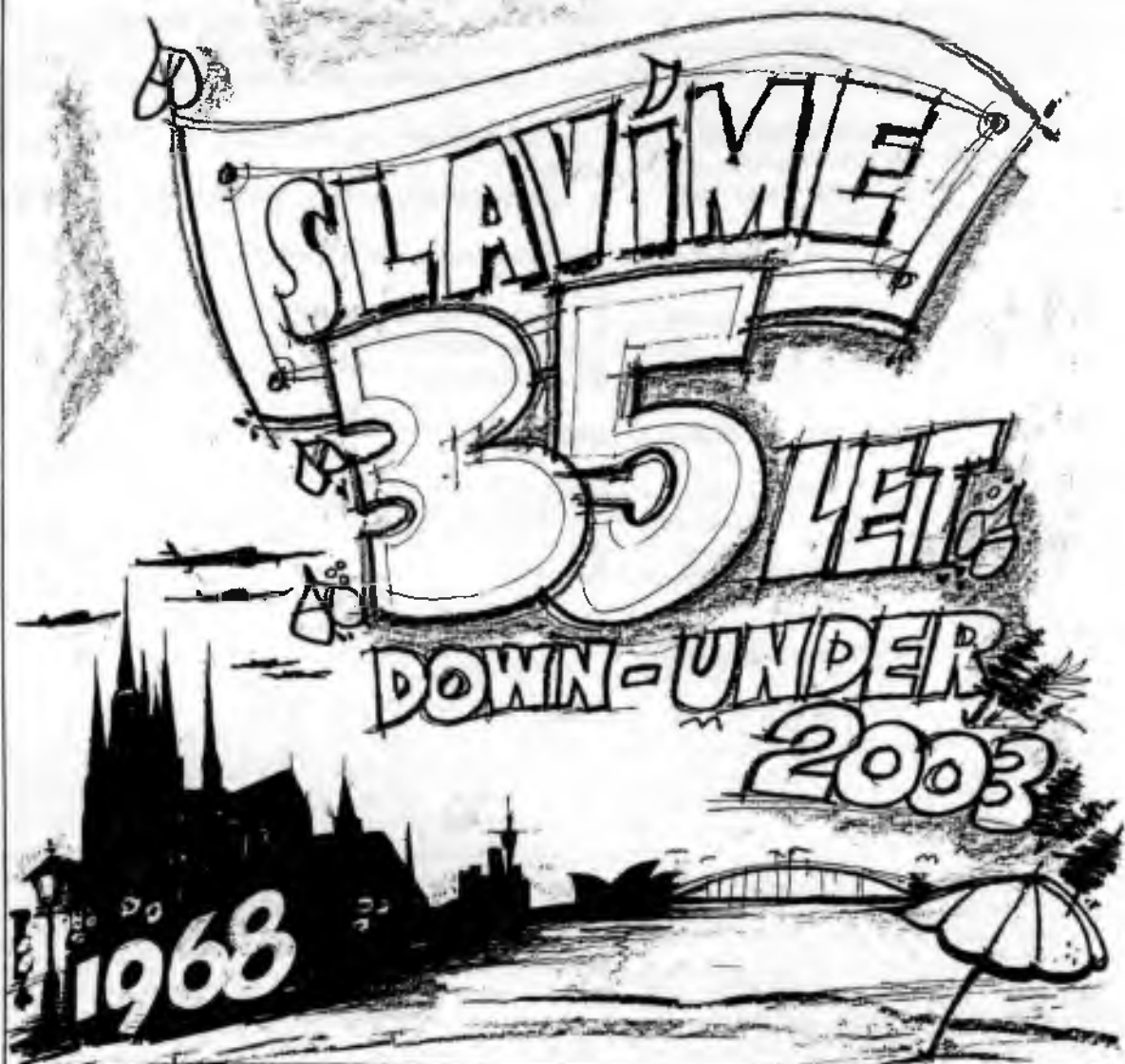
Česká klasická pohádka pro diváky všech generací, plná lásky, kouzel a písniček.

Režie Zdeněk Troska.

Hrají Radek Valenta, Andrea Černá, Yvetta Blanarovičová, Jakub Zindulka, Alois Švehlík a další..

Kino Ponrepo bude mít prázdniny od prosince do ledna.
TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V ÚNORU 2004.

● **KDY ?** : Saturday, 13.9.03 from 7.00 pm to

● **KDE ?** : SOKOL SYDNEY

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, Ph. 9452 5617

● **CO ?** : Live music, Dance, Fun, Memories,
Excellent food and drinks, Tombola, See someone you
have not seen since you arrived 35 years ago !!!
And more It's going to be **BIG ! Don't miss IT !!!**

● **BOOK this DATE** in your **SOCIAL CALENDAR** and watch this
SPACE in the next issue for more **DETAILS** and **INFORMATION**

Vážení bratři,

dosud jsem neměl možnost, anebo spíše jsem ji nevyužil - poděkovat Vám jménem sokolské župy Těšínské Jana Čapka za dlouholeté zasilání Věstníku Vaší sokolské jednoty v Sydney. S obdivem sleduji všechny aktivity, které jako krajané na sokolském poli vyvíjíte, jak dokážete myšlenku Sokola udržovat v daleké cizině a jak se Vám daří udržovat kontakt s domovinou.

Všichni jsme u příležitosti poslední olympiády zaznamenali, že "olympijským vyslancem" byl člen Sokola Sydney a Národní dům se stal přechodným domovem mnoha našich sportovců.

Některé zprávy jsou pro nás stěží představitelné, např. že na valnou hromadu jednoty, sokolský ples, či šibřinky, atd. jedou členové Sokola třeba 1000 km nebo mil.

S velkým zájmem pročítám články, které se ohlížejí do historie - sokolské nebo československé, válečné i nedávné - je to zajímavé čtení a moc Vám za ně děkuji.

Rád bych Vás proto poprosil, zda byste mohli v zasilání Vašeho Věstníku dále pokračovat, tentokrát však na naši novou adresu a nový název naší sokolské župy, protože v rámci reorganizace struktury žup v České obci sokolské od 1.1.2003 vstoupilo do naší župy Těšínské J.Čapka 6 jednot z župy Valašské Fr.Palackého - z těchto důvodů jsme přijali nový název a změnili sídlo na:

Sokolská župa Beskydská J.Čapka, adresa: 738 01 Frýdek-Místek, Novodvorská 667.

Milí bratři a sestry,

přeji Vám všem hodně sil, zdraví, elánu a chuti k další sokolské činnosti, a věřím, že po našich písemných kontaktech se můžeme vidět - vlastně už brzy - všichni opět na dalším všesokolském sletě v roce 2006.

S "evropskými" sokoly se uvidíme na 30. Sokolském setkání v Tyršově Oetzu v Tyrolských Alpách. Slibuji, že u pamětních desek vyřídím i Váš australský pozdrav našemu zakladateli.

S pozdravem NAZDAR !!!

Jiří Němec, jednatel sokolské župy Beskydské Jana Čapka

POVĚĎELO OČKO OUŠKU...

A co pravilo? Podívej se, milé moje Ouško, ty takhle semtam leccos v sokolovně pod madlem kozy vyposlechněš - a co si takhle lid sokolský šušká o Věstníku? O Věstníku, o Věstníku? podivuje se Ouško, co to je prosím tě, mé drahé Očko? Nu, mé milé Ouško, to je taková... Aha, počkej, už to mám, živě reaguje Ouško, právě předevčirem jsem zaslechlo dva mladé sokolíky si povídat o té roztodivné publikaci. A že prý to je moc dlouhé, že se to nedá číst, že tomu nikdo stejně nerozumí. A že to má jen jedno jediné použití... Přestaň, přestaň, na to se musí jinak. Jinak, jak jinak, zvidá Ouško. Nu a Očko se pak obrátilo na redakci Věstníku s prosbou uveřejnit jeho výzvu. Vyzívá a vzívá laskavé čtenáře, aby namočili brka i brčka do kalamáče - jeden čtenář se ptá, co prý že to je ten kalamáč, a je-li na ýmejlu - anebo jen do inkoustu aby namočili pero a napsali pár slovy slovně redakci co si vlastně o tom jejím výtvaru lid sokolský myslí. Má se to tak dělat dál, má se s tím přestat, má se psát výlučně o Wombatech nabo o půvabech té či oné sestry gymnastky, má se předestírat jedlíkům seznam dobrot Hladového Čecha, má se psát jen o sportu a sportovně, anebo co se má či mělo by se psát? Protože naše Očko je očken redakce, redakce jeho zvidavost bere vážně a též vás snažně prosí sem tam povědět co ano a co ne, co jen občas a co vůbec nikdy ne a tak. Tedy ne povědět, ale komunikovat písemně. Ovšemže dopisy čtenářů nikdy nutně nerepresentují skutečný hlas všeho lidu, často jen těch nespokojenců, ale přesto by stálo za to něco se dovědět, co se tedy šušká, kde se staví šibenice, na jak silném provaze se kdo, kdy a kde bude houpat, koho udáme župním činnovníkům, kolik názorů si vyměnil výbor Sokola s výborem legionářů, kde a kam se pokládají vavříny, který bratr se při promítání Ponrepa tisknul ku které sestře, a tak podobně. Očku i Oušku děkuje Redakce za iniciativu a má připraveno několik košů... Samozřejmě i celou serii váz různých objemů a velikostí. Včetně té vázy od sestry Veselé z Prahy. Má ovšem také pro sebe připravený kratký proslov - dyť sem ti to povídal, ani pes neštěkne, dyť to rajcenkrecht nikdo nečte.

Redakce Věstníku

Milým čtenářům Věstníku.

Před delší dobou jsem se na stránkách tohoto časopisu zmínil o Internetových novinách „Neviditelný Pes“, které vydává v Praze pan Ondřej Neff. Jak pevně doufám a věřím, mnozí z vás dali na moje skromné doporučení a navštěvují nyní pilně tyto stránky. Dnes bych chtěl upozornit na další zajímavou Internetovou adresu, která je: www.AAAWebPages.cz

Na této adrese naleznete zajímavý elektronický časopis, který připravuje pan Josef Bílek, žijící po návratu z emigrace v Anglii v České republice, v Táboře. Pokud shledáte tento časopis, jak jsem o tom přesvědčen, zajímavým, doporučte jeho adresu prosím vašim přátelům.

Zdeněk Rich

SOKOL
S Y D N E Y

SOKOL Sydney Ltd.

16 Grattan Crescent
Frenchs Forest

Vás srdečně zve
v Sobotu 30.srpna 2003

na

VEPŘOVÉ HODY

v Sokolském Národním Domě

Začátek ve 20:00

K tanci a poslechu
hraje oblíbená skupina

Vstupné \$12

Důchodci a studenti: \$5

Večeře: \$15

(Večeře se podává od 18:00)

DŮLEŽITÉ! Pro zajištění nákupu
je nutné podat objednávky jaternic,
jelit, tlačanky a domácího uzeného
14 dní před zábavou (do 18.srpna).

Bližší informace najdete v sokolském Věstníku
nebo na webovských stránkách www.sokolsydney.com

Rezervace u Jardy Krejčíka - tel: 9807 4008 - po 18.00 hod.
a Petra Brčáka - tel: 9988 4887 - po 18.00 hod.

Prosíme o včasné rezervace vstupenek, večeří a zákusků!

Zprávy z našich misí

Vážení a milí krajané,

dovoďte mi, abychom se Vám znovu připomněli, tentokrát s květnovou informací o dění nejenom u nás na generálním konzulátu v Sydney, ale i u nás v České republice.

Referendum

Velvyslanectví ČR v Canbeře a Generální konzulát ČR v Sydney oznamují, že ve dnech 13. a 14. června 2003 se na území České republiky koná referendum o přistoupení ČR k Evropské unii. Otázka pro referendum zní: "Souhlasíte s tím, aby se Česká republika stala podle smlouvy o přistoupení České republiky k Evropské unii členským státem Evropské unie?" Bližší informace o podmínkách výkonu hlasovacího práva lze získat na Velvyslanectví ČR v Canbeře na adrese: 47 Culgoa Circuit, O'Malley, Canberra, ACT 2606, tel. 02 6290 1386 a našem generálním konzulátu na adrese 169 Military Road, Dover Heights, NSW 2030, tel. 02 9371 0860, popřípadě na našich webových stránkách www.mzv.cz/sydney (rubrika Zprávy a události), www.canberra.mzv.cz nebo webových stránkách Ministerstva zahraničních věcí ČR www.mzv.cz GK žádá všechny vydavatele krajských tiskovin o včasné publikování této informace ve svých periodících.

Finanční dary – povodně 2002

V příloze našich INFORMACÍ si můžete přečíst děkovný dopis ředitele Městské knihovny v Praze, které byla poskytnuta část Vámi darovaných finančních prostředků po záplavách v uplynulém roce.

Kurzy češtiny v Dobrušce

Má-li ještě někdo z Vás zájem zúčastnit se jazykových kurzů češtiny v Dobrušce, může tak učinit do 24.6.2003 s tím, že jsou již volné pouze placené kurzy v termínu 31.7. - 28.8.2003. Přihláška je k vyzvednutí či zaslání faxem na generálním konzulátu na základě Vaší žádosti.

Razítka spolků a krajských organizací či sdružení pro připravovaný seriál v Českých listech

České listy jsou jedním z médií, jehož vydávání již několik let finančně podporuje MZV (konkrétně Odbor kulturních a krajských vztahů – OKKV) a svým obsahem by měly sloužit k informování krajanů, přátel ČR a všech zájemců o dění v ČR a krajském světě. V rámci zkvalitnění jejich obsahu a struktury se snažíme o bohatší využití možností, které nabízí širší kontaktů mezi OKKV, našimi zastupitelskými úřady v zahraničí a dalšími jednotlivými subjekty spolupracujícími s MZV. Jednou z forem prezentace organizací - spolků krajanů, společností přátel ČR a jiných asociací podporujících vzájemné bilaterální vztahy s českými subjekty v různých oblastech činnosti, je i produkce informačních a propagačních materiálů vypovídajících o organizaci. Specifickou formou prezentace spojující aspekt úřední-administrativní, informační, ale i propagační a mnohdy také výtvarný, jsou razítka. Redakce ČL a OKKV chce představovat tato zobrazení zhruba od začátku druhé poloviny letošního roku naší i zahraniční veřejnosti na stránkách Českých listů. Snahou je vytvořit jedinečný seriál, který by zviditelnil jednotlivé spolky a zároveň zatraktivně samotný časopis. Kromě toho budou členové spolků také upozorněni na akci i prostřednictvím výzvy uveřejněné v Českých listech.

K organizaci akce:

- spolek zašle dva exempláře otisku spolkového razítka v tmavém (černém) zbarvení na bílém papíře v čistém zobrazení
- spolu s otiskem zašlou spolky velmi stručnou informaci o organizaci v maximální délce několika vět; doprovodná informace by měla obsahovat:
 - název organizace v českém jazyce a místním úředním jazyce
 - sídlo organizace (lokalita, stát)
 - datum založení spolku
 - počet členů
 - velmi stručná charakteristika činnosti spolku (organizace)

OKKV by uvítal, kdyby zásilky razítek obdržel zhruba do poloviny června t. r. a mohl tak uveřejnit 1. díl seriálu již v červnovém čísle ČL a následně vytvořit reprezentativní základ sbírky do konání Týdne zahraničních Čechů, který se bude konat letošní podzim.

Telefonní spojení na generální konzulát

Jak jste jistě mnozí z Vás zaregistrovali, došlo na našem generálním konzulátu ke změně telefonního systému. Věřím, že Vás nový systém „stromu“ neodradí od telefonování s našimi pracovníky a předem děkuji za trpělivost, Váš čas a tím i peníze, kterých za telefonování s námi utratíte o něco víc. Pro ty z Vás,

kteří volají v konzulárních záležitostech, tj. české občanství, pasová agenda, ověřování, matriční záležitosti atd., volte po vyzvání pokynu přímé linky *13 a *15, což uspoří Váš čas strávený u telefonu.

Aktualizace informace „Týden zahraničních Čechů“, Praha, 28. září – 4. října 2003

Jak jsme Vás již informovali, Mezinárodní koordinační výbor zahraničních Čechů, o.s. v úzké spolupráci se Stálou komisí Senátu Parlamentu ČR pro krajanů žijících v zahraničí, Universitou Karlovou, Magistrátem hl. města Prahy a OKKV MZV ČR pořádá ve dnech 28. září – 4. října 2003 „Týden zahraničních Čechů“, dále TZČ. Tato v pořadí již třetí a svým rozsahem největší akce svého druhu představuje unikátní platformu pro setkání představitelů nejvyšších státních a politických kruhů ČR (senátoři, pracovníci ministerstev ad. státních i nestátních institucí) se zástupci českých spolků a organizací z celého světa, aby společně hledali cesty k prohloubení vzájemné spolupráce v oblasti kulturní, vědecké, politické či obchodní. Současně bude dán prostor k řešení stávajících problémů ve vztahu k Čechům žijícím v zahraničí a všem, kdo se hlásí k českému původu.

TZČ proběhne pod záštitou ministra zahraničních věcí ČR, Cyrila Svobody, rektora University Karlovy, Ivana Wilhelma, a primátora hl. města Prahy, Pavla Béma. Zvláštní záštitu nad některými akcemi dále převzali předseda Senátu Parlamentu ČR Petr Pithart a velvyslanec Spojených států amerických v ČR Craig R. Stapleton.

Kromě konference o přítomnosti a budoucnosti českých komunit v zahraničí, která se uskuteční v několika sekcích na půdě senátu a UK Praha, jsou součástí TZČ i další akce kulturní a společenské povahy, jako např. výstava o českém vystěhovalectví do USA, výstava českých výtvarných umělců žijících v zahraničí, symposium o exilu, veřejná diskuse o situaci ve zdravotnictví v ČR ve srovnání s e zahraničním nebo symposium významných žen českého původu z celého světa. V rámci TZČ se ve Vídni ve dnech 26. – 28. září koná i program prezentující českou komunitu v Rakousku.

Všechny akce budou široce mediálně prezentovány - na této prezentaci se podílí Týdeník Květy, Český rozhlas Radio Praha – zahraniční vysílání, v jednání je mediální sponsorství ČT a některých deníků. Součástí projektu je i vydání několika publikací.

V příští informaci Vám sdělím detailní podmínky registrace účastníků, způsob úhrady nákladů na dopravu, ubytování a účastnického poplatku spolu se způsobem výběru a oslovení navržených kandidátů – účastníků.

National Manufacturing Week

Ve dnech 20. - 23. května 2003 se ve veletržním areálu Melbourne Exhibition and Convention Centre uskuteční mezinárodní strojírenský veletrh "National Manufacturing Week 2003". Jedná se o největší strojírensko-technologický veletrh v Austrálii. Loňského ročníku se zúčastnilo celkem 367 vystavovatelů včetně devíti firem z ČR. ČR chce navázat na loňskou mimořádně úspěšnou účast a proto opět připravuje prezentaci vybraných českých firem na zmíněném veletrhu formou oficiální expozice. Generální konzulát Vás srdečně zve ke shlédnutí uvedené výstavy a seznámení se s prezentací a vystavenými výrobky (mimo jiné automobil Škoda) našich českých zástupců.

Udělení „Centenary Medal“ našim krajanům

Informuji Vás o udělení „Centenary Medal“ generálním guvernérem našim krajanům panu Leo Schleimovi, předsedovi Českoaustralské obchodní komory v Adelaide a našemu honorárnímu konzulovi v Adelaide panu Michaelovi Schulzovi. Pro udělení tohoto vyznamenání byli nominováni kandidáti vládou federální, teritoriální i vládami státními a dále pak doporučení nezávislým výborem pro Centenary Medal. Tato významná Australská pamětní medaile se uděluje jako ocenění význačného osobního příspěvku v rámci širokého spektra komunitární Australské společnosti. Austrálie tímto vyznamenáním oceňuje vyjimečné jedince, kteří pomáhají nejen Austrálii, ale i celému světu být ještě lepším místem k životu. Generální konzulát se připojuje ke gratulantům a panu Schleimovi a panu Schulzovi přeje pevné zdraví potřebné pro jejich další neutuchající úsilí a práci ku prospěchu jak Austrálie tak i České republiky.

Vážený a milý krajané,

Další informaci před mým srpnovým odjezdem na každoroční „pracovní“ dovolenou do ČR Vám poskytneme v měsíci červenci.

S úctou Váš

Jaroslav Doleček
generální konzul

Evropský parlament schválil rozšíření EU

Evropský parlament schválil přijetí České republiky do Evropské unie. Otevřel tak cestu k podpisu Smlouvy o přistoupení vysokými českými představiteli za týden v Aténách. Pro přistoupení ČR se vyslovilo 489 z 565 hlasujících poslanců. 39 poslanců bylo proti a 37 členů parlamentu se zdrželo hlasování. ČR byla tedy doporučena k přijetí 86,5 procenta členů EP. I tak to byl nejhorší výsledek ze všech deseti kandidátských zemí. Pro Slovensko, Polsko, Maďarsko, Slovinsko, Litvu, Lotyšsko, Estonsko, Kypr a Maltu hlasovalo vždy více a často podstatně více než 500 poslanců, tedy přes 90 procent.

Výsledek ovlivnily "Dekrety" Rozdíl způsobily více než dvě desítky pravicových německých a rakouských členů EP, kteří se rozhodli hlasovat proti českému přistoupení nebo abstenovat kvůli nespokojenosti s dosavadní nijakou reakcí české vlády a parlamentu na listopadový požadavek EP, aby vyjádřily politování nad excesy spojenými s odsunem sudetských Němců po válce. Desítky poslanců bavorské Křesťanskosociální unie (CSU) a devět členů celoněmecké Křesťanskodemokratické unie (CDU) již dopoledne oznámili, že budou hlasovat proti kvůli českému odmítání vyslovit lítost a také kvůli neochotě ČR odstranit z právního řádu takzvaný amnestijní zákon z roku 1946, který považují za obzvlášť diskriminační. Nakonec se někteří z nich jen zdrželi hlasování.

V dopolední debatě se k této věci vyslovila celá řada německých a rakouských poslanců. Jedni vysvětlovali, že musejí svým "ne" poslat české straně jasný signál, že EP nezapomíná na kontrolu plnění svých požadavků. Druzí argumentovali obdobně, dospívali však k závěru, že je lepší český vstup podpořit a pokračovat v debatě na toto téma uvnitř EU. Je však nabitelné, že problém dekretů mnoha německým politikům v EU nadále nedává spát.

Členství Slovenska podpořilo 521 členů EP z 567, proti bylo 21 a 25 se zdrželo. Polsko dostalo hlasy 509 poslanců, Maďarsko 522 a Kypr 507, což bylo překvapení - všeobecně se čekal výraznější projev nesouhlasu s přijetím rozděleného a částečně okupovaného ostrova.

Usnesení ohledně každé země se skládá ze dvou vět. V českém případě zní: "EP souhlasí se žádostí České republiky o členství v Evropské unii. Pověřuje svého předsedu, aby toto stanovisko tlumočil radě EU, Evropské komisi, vládám a parlamentům členských zemí a České republiky."

V pondělí přístupovou smlouvu ještě formálně schválí ministři zahraničí "patnáctky". Po podpisu bude zahájen proces ratifikací v parlamentech členských i vstupujících zemí, které také (s výjimkou Kypru) pořádají k této věci referenda. S přistoupením ČR a dalších devíti nováčků se počítá 1. května příštího roku.

Ze jmenných výsledků hlasování i z debaty je patrné, že proti vstupu kandidátských zemí hlasovali poslanci z několika zásadních důvodů - kvůli obavě, že rozšíření poškodí prohlubování Evropské unie, která na ně není vnitřně připravena; kvůli "proamerickým" postojům kandidátů v kontextu irácké krize; kvůli vlastní protiintegrační politické orientaci, levicové či pravicové.

V českém případě k těmto okrajovým skupinám přibyli odpůrci Benešových dekretů. Mezi těmi, kdo byli proti nebo se zdrželi, bylo 34 konzervativních poslanců z Evropské lidové strany, 13 komunistů a podobně levicových lidí, šest socialistů, dále pak ultrapravicí politikové jako francouzský Jean-Marie Le Pen, euroskeptikové ze skupiny Evropa demokracie a rozdíly, několik bezprizorných a jeden zelený.

Dekrety, které v EP provázely české přistupování dlouhé čtyři roky, vydržely jako komplikace do samotného konce. Z projevů zejména německých poslanců vyplývalo, že nehodlají složit ruce do klína a budou se dál snažit, aby je Česko vyřadilo ze svého práva. Zároveň se dušovali, že jim v nejmenším nejde o majetkové restituce, ale o nápravu morálních a psychologických křivd a ran. "Česko patří do Evropy. Je jednou z původních evropských zemí a má smysl, aby se připojilo k EU," řekl ČTK předseda frakce CSU Markus Ferber. "Potřebovali jsme však poslat signál, že se nesmířujeme s českou neochotou učinit politické gesto, uznat křivdy a vyřadit z českého práva amnestijní zákon z roku 1946."

♪ ♪ ♪ LOOK OUT FOR CONCERT ŠINDELÁŘOVÁ / KAMAHL
AT SYDNEY TOWN HALL IN JUNE ♪ ♪ ♪

AUSTRALIE OČIMA ČECHA 1950.

Koncem čtyřicátých a počátkem padesátých let minulého století vycházela v Ženevě a v Paříži revue československých studentů v exilu zvaná Skutečnost. Jak postupně studenti odjížděli z Evropy přibývalo dopisovatelů ze zámoří. Jedním z nich byl „Tim“, jehož dopis v čísle z května-června 1950 zde dnes přetiskujeme:

„TAKOVÁ JE AUSTRALIE.

Sotva vystoupíte z lodi, máte pocit, že konečně vás vítá země, která vám má dát nový domov. Dostanete se k práci, začnete vydělávat a pomalu se přizpůsobujete australskému životu a klimatu.

Dostal jste se k železnici či do železáren v Newcastlu, případně jste měl štěstí a zametáte v nemocnici, kde máte celé zaopatření a každý týden svých pět liber. Nemyslím, že byste se dal strhnout vysokým platem a dobrovolně odešel na cukrovou třtinu do Queenslandu.

Vaši kolegové jsou Australané, jimž se snad také chcete stát. První otázku, kterou vám každý Australan položí : „Do you like Australia ?“ Ať už si myslíte cokoli, řeknete právě tak automaticky jako pozdrav : „It's a lovely country - lepší zemi jsem nikdy nepoznal.“ Druhou, právě tak samozřejmou otázku slyšíte v zápětí : „Máte dobrý job ?“ Tu začnete vykládat o své práci, o těžkostech a nespokojenosti u lopaty či smetáku. Na Australana to nepůsobí nijak těžko, odbyde vás, že po kontraktu se dostanete do svého oboru. Mít dobrý job je jediným životním cílem Australana, ostatní epizody v jeho životě jsou opijení se a sázení na koně při dostihách. Dobrý job je tu prakticky každý, díváte-li se jako Australané jen na libry, které vyděláváte. Honba za librou ! Australan si chce v mládí tolik našetřit, aby v stáří žil klidně, měl komfortní byt v City a už se věnoval jen koním a pivu, a aby každou neděli si šel zahrát partii „bowls“ - koulení dřevěné koule po anglicky urovnaném trávníku. Žádný jiný zájem, ani když je otcem, neboť děti se postarají o sebe a stejného cíle také tak snadno dosáhnou. A horse-racing, dostihy, bude jedno z prvních anglických slov jež se naučíte. Sobota, stadiony Randwick v Sydney a Flemington v Melbourne jsou v permanenci po celý den a vy se snažíte marně nalézt hudbu v radiu. Všechny stanice, a je jich tu kolem dvou set, neúnavně reportují každý běh. Zaměstnavatelé výslovně inserují : „No work on Saturday - v sobotu se nepracuje“, aby vůbec nějaké nabídky dostali. Jen takový job je špatný, který vám zamezuje chodit na horse-racing.

Bezstarostnost Australanů přesahuje vše. A přece nám, Evropanům, se zdá, že Austrálie je v nebezpečí. Australský parlament se sice snaží demokratickým způsobem postavit komunistickou stranu mimo zákon a prohlásit ji za ilegální organizaci, ale větší nebezpečí hrozí zvenku z jihovýchodní Asie a z Indonésie. Britské imperium ztrácí Malajsko, dnes již drží prakticky jen Singapur. Australské vojsko a novozélandská flotila bude vyslána na pomoc. Avšak dá se věřit, že čínská komunistická menšina, vyzbrojovaná z Číny získá moc. Revolyty ve Spojených státech indonézských nás znepokojují, především požadavek začlenění Nové Quineje do indonézského společenství. Pro všechny DP-emigranty je komunistická náhlá rozpínavost směrem k Australii velikým překvapením. Nikdo z nás nepočítal, že by tu byla půda víc horká než kdekoli jinde na světě. Obavy z války rostou. Konference zástupců všech dominií a kolonií společenství národů (britského-pozn.red.) v Sydney rozhodla hledat pomoc ve Spojených státech severoamerických, utvořením Pacifického paktu a žádat především o vojenskou podporu pro Burmu, Siam, Indičinu, Malajsko a Indonésii, což se již uskutečňuje. Ovšem, jaké budou výsledky ?

Tim - Austrálie“.

Tolik český dopisovatel do Ženevy. Chtěli byste k tomu něco dodat ? Pozn.red.- DP neboli dýpik byla osoba-bezdomovec „displaced person“, tedy každý z nás.

Šlépějemi dějin a významných výročí v květnu a červnu.

Před 820-ti lety, 24. 5. 1283, se do Prahy vrátil z braniborského zajetí ještě nezletilý král Václav II.

Před 550-ti lety, 29.5.1453, třicet minut po půlnoci vyrazila na zteč třicet metrů vysokých hradeb Konstantinopole pěchota Osmánských Turků. Hlavní město Byzantské říše mívávalo v době své slávy na milión obyvatel. V době, kdy čelilo útoku islámské armády pod sultánem Muhammadem II., v něm nežilo ani sto tisíc lidí. Křesťanská Evropa poslala na pomoc pouze 700 žoldnérů pod vedením janovského kapitána Giovanniho Giustinianiho Longa, který padl před svítáním v boji v předsunuté pozici. Žoldáci při ústupu za vlastní hradby nezajistili branku zvanou Blachernská – snad opomenutí, možná zrada. Nastala nevídaná rež, ve které v boji padl poslední byzantský císař Konstantin XII. Toho dne večer byla z nejskvělejšího chrámu Boží moudrosti – Hagia Sofia – mešita a Konstantinopol se jmenovala Istanbul. Pádem Konstantinopole skončily dvoutisícileté dějiny říše římské a od základu se změnily i dějiny Evropy. O sto let později se osmánská říše rozprostírala od Baghdádu až po slovenské Nové Zámky. A o dalších sto let později píše o událostech zářijových dnu roku 1663 na moravském Slovácku v okolí Veselí a Uherského Ostroha městský písař : „Za těch 6 dní Turci opět převeliké škody udělali a s lidem ukrutně zacházeli... Lidé přes 40 roků staří byli posekáni, mladí, zvláště dívky a hezci hoši zajímáni a v pytlích krížem přes koně házeni : do pytlů děr naděláno, hlavy zajatců jimi prostrčeny, aby mohli dýchat. Takových pytlů naplněných nešťastnými obětmi přes 1000 bylo naloženo a na 12.000 křesťanů z Moravy tehdy odvečeno do zajetí“. Dívky byly prodány do istanbulských haremů a mladí muži byli převedeni na muslimskou víru a zařazeni do řádu beктаšských dervišů, sultánovy elitní gardy. Nazývali je yeniceri, v Čechách janičáři.

Před 280-ti lety, 28. 6. 1723, se v Praze poprvé rozzářily olejové lampy pouličního osvětlení, zhruba podle dnešní „Královské cesty“ tedy od Hradčanského náměstí, přes Karlův most až k Prašné bráně.

Před 260-ti lety, 12. 5. 1743, byla na trůn uvedena a korunována poprvé v českých dějinách žena, nikoliv jako manželka krále, ale jako skutečně vládnoucí česká královna, regina, Marie Terezie.

Před 210-ti lety, 29. 6. 1793, se narodil Josef Ressel, vynálezce lodního šroubu. Podle americké, francouzské, německé i ruské technické historiografie připadá jemu prvenství. Zabýval se svým návrhem již při studiích na vídeňské universitě a podrobný plán nakreslil v roce 1812. Encyclopaedia Britannica však uvádí jako vynálezce lodního šroubu londýnského obchodníka pana Charlese Cummera, kterému byl udělen britský patent v roce 1829.

Před 160-ti lety, 9. 6. 1843, se narodila v Praze spisovatelka Bertha Suttnerová, která jako první žena získala Nobelovu cenu míru. Pocházela ze starého českého rodu Kinských, později žila v Rakousku a psala německy. Její rodný dum byl na rohu Vodíčkovy a ulice V jámě, kde bylo později Osvobozené divadlo.

Před 130-ti lety, 17. 6. 1873, se narodil český malíř a grafik Max Švabinský. Před 100 lety, 19. 5. 1903, byla uvedena do provozu elektrická dráha na trati Tábor – Bechyně. Autorem byl slavný František Křižík.

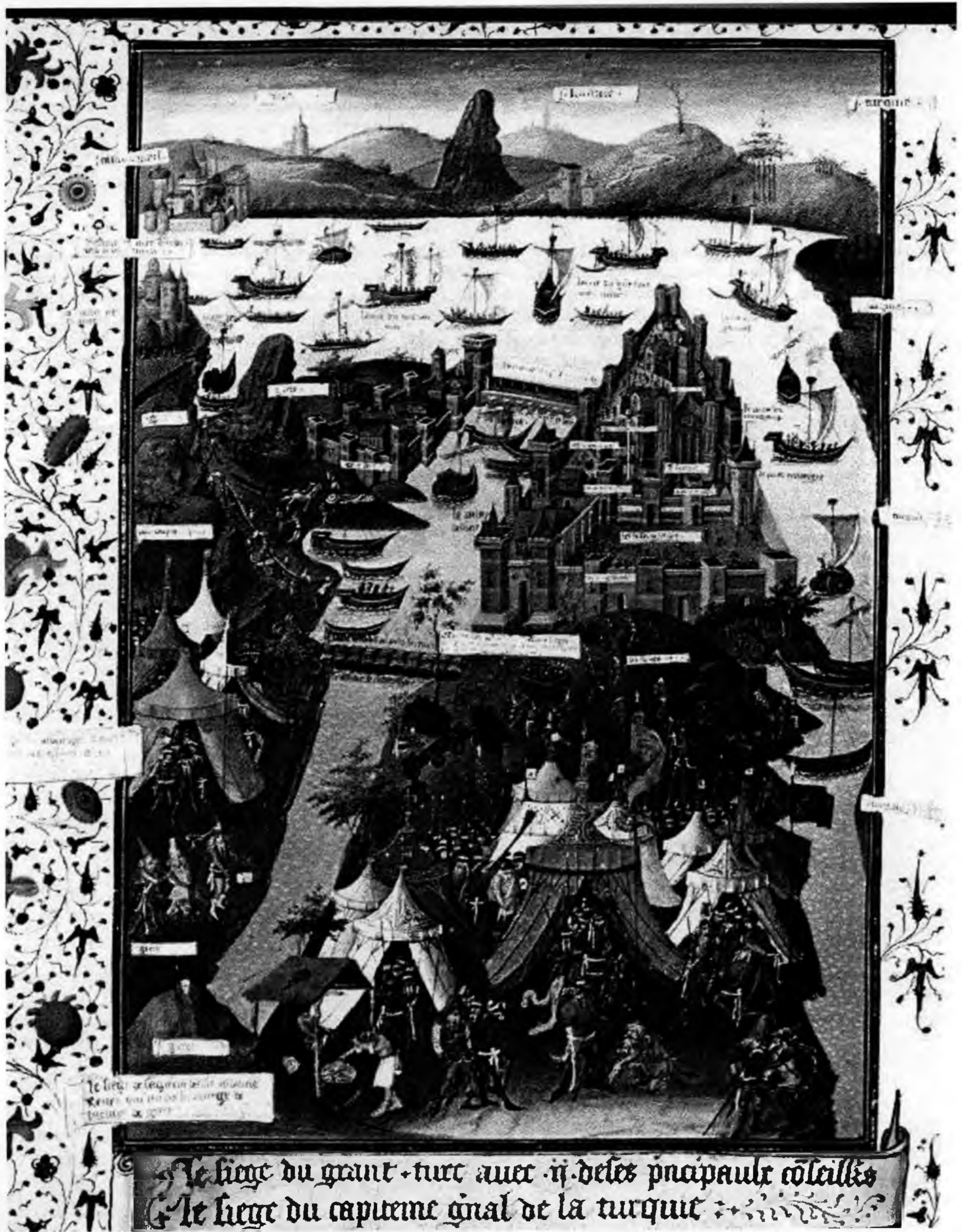
Před 80-ti lety, 18. 5. 1923, začalo první pravidelné rozhlasové vysílání z Prahy. Vysílalo se z pujičeného stanu ve Kbělich, každý den od 20.15 do 21.15. Pracovníci chodili do stanu pěšky z konečné tramvaje z Vysočan. Když přišla zima vysílání se přestěhovalo do blízkého dřevěného domu. To už měl Radiožurnál 47 koncesionářů, kteří musili podepsat, že budou poslouchat pouze program Radiožurnálu, a kdyby náhodou zaslechli něco jiného, nesměli si to zaznamenávat, a dokonce o tom ani s někým mluvit

Před 50-ti lety, 1. 5. 1953 zahájila svoje vysílání, zatím pokusné, Československá televize. Studio bylo v bývalé Měšťanské besedě v Praze. Vysílalo se jen dvakrát týdně, ve středu a v sobotu.

A o 4 týdny později, 29. 5. 1953, vystoupili na nejvyšší horu světa Mt. Everest jako první dva lidé, Novozelčan Sir Edmund Hillary a nepálský Šerpa Tenzing Norgay. Za posledních padesát let 10.000 mužů a žen se pokusilo zdolat vrchol Mt. Everestu. Zhruba 1200 to dokázalo. Dalšíh 175 při pokusu zahynulo, mezi zahynulými bylo 56 Šerpů. Mezi těmi, co to nedávno dokázali byli synové slavných horolezců Peter Hillary, Jamling Tenzing Norgay a Brent Bishop, syn prvního občana USA, který zdolal nejvyšší horu světa.

Před 40-ti lety, 17. 5. 1963, byly Krkonoše vyhlášeny národním parkem. Park zaujímá pohoří Krkonoš od Novosvětského sedla na západě až po Žacléřské sedlo na východě a má rozlohu 40 000 hektarů. Jeho délka je 39 km.

Před 10-ti lety, 30. 6. 1993, byla Česká republika přijata za člena Rady Evropy.

Soudobá rytina obléhání Konstinopole Turky v roce 1453

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI.

Kdo tvrdí, že není čeština krásná ? Kdekdo. Kdekdo to tvrdí. My ovšem ne. Nám přišel na pomoc jistý Einstein Albert s tou svou teorií relativity a díky jemu teď beztrestně prohlašujeme, že naše mateřština krásná je. V tom svém nejzazším koutečku duše sice nějak tušíme, že například italština a francouzština jsou jazyky objektivně melodičtějšími. ba že i ruština je jaksi méně kostrbatá, leč stojíme na svém. Je to naše řeč mateřská a tím náš argument končí. Můj končí. Váš asi taky. Nám Čechům toho už chtěli vzít a brali, nakonec si ale zuby přece jen vylámali. Lámali a vylámali. Takže jsme si češtinu nejen zachovali. Vybrousili jsme si ji, vyglancovali - pardon vyleštili - obohatili, ztvárnili, prohloubili, zkrášlili, všelijak upravili a teď když se stkví jako růžička podopřena lilii, teď že nám ji budou chtít brát ? Což o to, chtít oni by chtěli, JENŽE.

Naším nejuhlavnějším nepřítelem, tedy absolutně úhlavním nepřítelem češtiny, byl císař Josef II. Ten prostoduchý pán si usmyslil, že němčina se stane jedinou úřední řečí habsburského mocnářství. To si usmyslil on. Snad právě v témže historickém okamžiku si medle Češi počali vykasávat rukávce, v čele s Josefem Dobrovským a celým batalionem jeho pokračovatelů, a během jedné jediné stovečky let Vídní dokázali, že to hned tak jako nepůjde. Ona totiž není čeština jen tak k odkopnutí, i když se to tak snad mnohým vašnostům jevilo. Po onom pomýleném panovníkovi pak se na české scéně ještě objevili Berlín s Hitlerem, Moskva se Stalinem a jeho specialisty, s češtinou však nehnuli. A teď se na české jeviště hrne Spojená Evropa. Na Čechy si brousil zuby v Evropě už kdekdo. od Řezna přes Magdeburk a už kdysi také Řím s latinou. A to se přitom my mezi sebou neustále sváříme a dohadujeme, pánům sousedům se to však nějak nevede. Snad i proto, že nám ukázali, co dovedou udělat s Polabskými Slovany a nakonec i s Lužickými Srby, takže nás za ta staletí přece jen donutili v těch posledních věcech prostě nakonec nepovolovat a nepovolit. Nakonec jsme na ně vzali i palcáty.

Možná, že nás chránila ruka Páně. Možná i Krušné Hory se Šumavou a možná, že to byl sám byzantský císař Michal III když na Moravu a Slovensko vyslal ty své věrozvěsty. Svatý Cyril a Metoděj totiž našim předkům ukázali a dokázali, že Němci nemají patent na moudrosti křesťanství. Chytrému napověz... A už to šlo. Stačilo prostě zavést glagolici jako slovanskou abecedu a už tu byly překlady bible, různé traktáty, všelijaké křesťanské drobnosti a pojednání. Němečtí vládcové znovu a znovu protestovali, českým knížatům přísně ukládali vykořeňovat slovanské prvky v českém křesťanství - nakonec marně. Sázavský klášter vydržel se svou slovanskou liturgií dostatečně dlouho - a pak už tu byla záchranná ruka Karla IV a jeho osvícená říšská politika. Takže čeština se ve Střední Evropě udržela i přes pokusy našich sousedů vyrvat nám ji z hrdla mečem i ohněm. Pokud se vám tento obrat bude zdát příliš silný, rozvzpomeňte se na naše hitlerovské dobrodince... Ti nás oblažovali vlastně teprve včera a jak nám připomíná náš moudrý krajan a spisovatel Benjamin Kuras, měl jsme skoro na vlásku, ne-li už i na kahánku.

Stará čeština, jako mluvená a nekodifikovaná řeč se držela a udržela v Čechách i na Moravě po celá staletí proti vybroušené mezinárodní řeči latinské. Odrazila zuřivý nápor němčiny a to i přes veškerý politický nátlak z Vídně. Odolá i dnes, kdy je na vrcholu svého výkvětu a používána od nejzapadlejších vísek v Bezkydách po Prahu, Karlovy Vary a Domažlice, odolá i svůdné angličtině a není náhodou, že pochyby o tom jsou dnes vyslovovány spíše Čechy doma než našinci v Australii. Oni totiž naši lidé doma nemají nejmenšího ponětí o tom, co to znamená jazykově se přeorientovat. Promluví se jedna větička anglicky a za češtinou se dělá kříž. Semtam zaslechnou anglické slůvko a hned se jim zdá, že se pod nimi bortí jazyková základna. My však víme své, i když nám to doma nechťejí věřit. Ona na to jde ovšem ta angličtina od lesa, mirňounce, žádné násilí, žádný hněv a žádná rvačka - ale řekněte sami zdali je vůbec myslitelné, aby deset milionů Čechů prostě počalo hutorit po angelsku ? Prostě se jednou ráno probudit a zapomenout česky? Ti naši lidé doma si vyjedou jednou na weekend do Londýna, zvolají s Old Shatterhandem lámanou angličtinou „uf,uf“ a zapomenou česky ? Za břicho se nepopadajte, ten úkon nechť jednou nakonec vykonají naši doma, ti věstičelé pohrom, české malosti a naprosté ignorance používání mluvidel.

Zůstane tedy naše krásná mateřština i krásnou mateřštinou našich prapravnuků. I jejich prapravnuků. Žádný vozka po tom našem Karlově mostě nepojede. A to i když se bude v Praze odflinkávat ta čeština jako se odflinkává dnes, v roce 2003. A to i když budou mít regiony, kompjútery a kombajny. A takovou fugu nikdo nezahrál jakou my zahrajem, až přijde čas, až přijde čas, jak pravil náš daleko zřící básník Tunelaření netunelaření. Česká řeč se totiž rozjela a hned tak ji už nikdo nezastaví. Rozhodně nikdo z těch ustrašených a popletených lidiček doma. Vsad'te se !

Bořek Šindler

Paní **Renata Morganová**, která zorganizovala několik úspěšných diskoték v klubu Mandarinu, odletěla na zaslouženou dovolenou na Slovensko a do Čech, kde bude 2 až 3 měsíce. V Bratislavě organizuje Australsko – Slovensko – Českú “Megastretavku” v Amsterodam Express na Prepozstkej ulici v sobotu 21. června 2003 večer. Zájemci a přátelé ji mohou zavolat na mobil 421 907 390 788.

Pryč s prašivkami

Hlavní proevropské argumenty těch serióznějších českých nadšenců se všechny točí kolem pěti témat: Ty první tři jsou bezpečnost, právní stát a prosperita. To čtvrté je bohuľibý ideál evropské jednoty. To páté se jmenuje „nemáme alternativu“.

Jedno po druhém s nejnovějším vývojem padají.

K chystané „euroarmádě“, která nebude podléhat velení NATO, se už navrhuje i odtržení „eurorozvědky“ od výzvědných služeb USA.

Dodržování nekonečně houstnoucí spletnosti nesrozumitelných zákonů je povinností občana, ale viditelně přestává být povinností vlád a jejich organizací.

Prosperita se rychle stává optickou iluzí, jak nadstátní nevolená byrokracie získává neomezené právo občanovi brát na daních, kolik se jí zlíbí, a nakládat s nimi, jak chce.

Dějiny evropského sjednocování mají hořkou pachut. Římské impérium, katolická říše římská, německý nacismus, sovětský komunismus – ty všechny potřebovaly k svému přežití totalitní nadvládu a potlačení svobod. Evropské hospodářské společenství vznikalo na principu dobrovolnosti a svobodného rozhodování, s právem veta u každého člena. Tento princip se rapidně hroutí.

„Nemáme alternativu“ souvisí s absencí toho pátého a stěžejního tématu, jímž je svoboda. Svoboda totiž samou podstatou znamená alternativy nejen mít, ale také mezi nimi volit a brát zodpovědnost za následky. Nemít alternativu znamená už předem resignovat na nesvobodu. Toužíme-li po svobodě, pak si alternativu najít musíme a mezi alternativami pak svobodně volit.

Svobodu v lidských dějinách neudržují při životě ti, kdo touží po prosperitě a bezpečí, nýbrž vždy ti, kdo jsou za svobodu připraveni se jí vzdát, vzít na sebe strádání a uvádět se v nebezpečí.

Jak kdysi řekl americký prezident Jefferson :

„Národ, který se vzdá svobody kvůli prosperitě, ztratí svobodu i prosperitu“.

V dějinách holt občas vzniknou události, které ani věční vtípalci nemohou nebrat vážně. Rozhodování o vstupu svobodmilovného a sotva osvobozeného národa do další pravděpodobné totality je pravděpodobně jednou z nich. Omezovat mu sebemenším způsobem přístup ke všem dostupným informacím, úvahám a kontextům je nezodpovědné, ne-li zločinné.

Benjamin Kuras – (str. 91, 92, vydal ELK, Praha)

Několik úvah o chudobě

Nedávno jsem četla v tisku článek, který se zabýval „chudobou Čechů“ a žádal čtenáře o nápady, jak řešit či pomoci, či zmírnit chudobu Čechů. Pod slovem „chudoba“ zajisté vyvstane představa člověka finančně slabého. Zdá se tedy, že „být chudý“ je stav nedostatku peněz. Ano, i to je samozřejmě chudoba. Je to však ta jediná chudoba ? Jsou totiž lidé finančně i dosti dobře situovaní, kteří jsou „chudí“ jiným způsobem. Existují totiž různé chudoby – lidé chudí na přátelství, lásku, chudí emocionálně, ochuzení nedostatkem sebevědomí, nedostatkem schopnosti být družní, přívětiví, vstřícní, sdílní – ba i chudí na vnímání dobra a krásy.

A nyní – o jaké „chudé Čechy“ se autor článku zajímá ? Finance jsou nesporně důležitým faktorem, což jsem okusila na vlastní kůži. Zažila jsem však i jinou „chudobu Čechů“ – tu nedsílnost, nedostatek spolupráce, nedostatek společné radosti, nedostatek vzájemné podpory. Finanční chudoba je řešitelná

různými způsoby, jsou i rozličné instituce, charity, které se snaží ulehčit tíži tohoto nedostatku. Jak ale pomoci člověku chudému na víze dobra a krásy, na emoce ?

A zpět k článku nazvanému „Pomoci chudým Čechům“. Zajisté potřebují pomoc, ale ne právě vždy ti finančně chudí. Kdyby náš národ nevládnul tu nešťastnou chudobu vzájemné podpory, radosti z úspěchu druhého, chudobu vzájemné spolupráce – pak se domnívám, že bychom byli o krok dále. Kdybychom se dokázali obohatit o tyto vlastnosti bylo by méně řevnivosti, závisti, pomluv a v naší české zemi by žilo radostněji i lépe.

Ve srovnání s jinými etnickými skupinami, kde se pozitivně projevuje vzájemná podpora, vzájemná spolupráce – jsme my, Češi., bohužel národ chudý. Škoda – neboť „vytunelovat“ se mohou peníze, ale dobro, vstřícnost, přátelství, spolupráce a jiná duchovní bohatství se tak snadno vytunelovat nedají. A vůbec – kdybychom nebyli chudí na tyto ušlechtilé lidské vlastnosti – pak bychom ani nemohli ekonomicky tunelovat a ochuzovat svůj vlastní národ.

Hana Gerzanicová

Dopis synovi

Drahý synu,

nebylo to lehké rozloučení, ale zvládlí jsme to oba poměrně slušně. Když uvážíš, že jsem Tě na letišti musel vézt třikrát a mezitím byly nekonečné odklady a změny odletových časů, můžeme na sebe být pyšní. Protože, lets face it, když jsem Tě tam vezl naposled a oni to zase odvolali, měl jsem pocit, že bych měl někomu nakopat prcinku. Já jako civil jsem si ten pocit dovolit mohl, ale obdivuji Tvoji disciplínu. Ach, kdybych tohle tušil, co Tě naučej a jak Tě vycvičej, tak jsem Tě na vojnu zapsal už před pubertou...

Chápu, že pro oklamání nepřítele a jeho případné špiónážní buňky se změny dělat musí, ale mezi náma, co když to nedělali pro oklamání nepřítele, ale protože mají ve všem bordel? Promiň, to mi ujelo! Já jsem kdysi sloužil „u nepřítele“ a tam se tak klamalo, že si to neumíš ani představit. Bordel byl někdy takovej, že jsme oklamali i sami sebe, ale teď to nebudu rozvádět.

Dneska jsme ale všichni na jedné lodi a moje bývalá vlast vysílá na střední východ rotu chemiků. Proboha Tě prosím!, kdyby měli ochraňovat váš útvar, hoď se marod! Nebo desertuj! Já vím, Ty si budeš myslet, že to přeháním, ale já jsem také byl chemik! Když si vzpomenu, jak jsme vyběhli do zamořeného prostoru, nasadili si masky a zjistili, že na konci těch chobotů chybějí filtry, tak se mi dělá špatně ještě dneska. Naštěstí to byl jen cvičnej „tear gas“, takže jsme si sice poplakali, ale jinak nám nic nebylo.

Mne, vyučeného a vyštudovaného chemika dali k tankistům, kde jsem se stal řidičem. Ano, tak to tenkrát bylo. Z řidičů zase dělali chemiky a v kuchyni vařila šlechta. Teda tak se jim říkalo, protože vařili šlichtu, ale čím byli v civilu opravdu, to nevím. To byla utajená skutečnost. Což myslím utajovali proto, aby se jim nebouřil mansaft...

Promiň, už zase kecám. Utajovat se musí! U vás se také utajuje, protože kdyby nepřítel ku příkladu zjistil, že polovička z vás jsou vyučení horníci, mohl by se domnívat, že se do toho Bagdádu chcete prokopat. Prostě je vytuneľovat. Jen ta česká rota by si myslela, že jim chcete vybrat banky...

Já vím, že Tě to na letišti překvapilo, ba zaskočilo, když se mi v oku zableskla slza. Já Ti nevím sám, co to... přece mne táta vychovával chlapsky. Žádný líbání, objímání a hlavně ne slzy! Chlapi nepláčou! Sám nevím, co to...tento... ale od té doby, co hlídáme dva dny v týdnu vnučku, vidím věci jinak. Víš kolik probdělých nocí, hodin učení a trénování, měsíců a roků to vezme, než člověk vyroste? Kolik osobního odříkání a ztraceného volného času pro sebe, kolik obětí? A to do toho netahám ekonomiku... To všechno protrpět se dá jen skrz lásku.

Ano, synu, my Tě pořád milujeme. A pak přijde válka a stačí jeden špatný, zlý okamžik a člověk je bez vnoučat... (tedy od Tebe). Už víš, proč matky při loučení pláčí a otcům se lesknou oči?

Jenže Ty jsi profesionální voják, sám sis tu kariéru vybral a my jsme na Tebe pyšní. Nejdeš do války proto, že si to přeje Tvoje vláda nebo proto, že „zlí Američané“ chtějí iráckou naftu. Jdeš do války proto, že miluješ svou zem, nás všechny a je to Tvoje povinnost. Je málo těch, kteří v dnešním materiálním světě dokáží riskovat život pro svou vlast. Proto jsme na Tebe pyšní.

Buď opatrný, ale neboj se! Buď statečný, ale nikoli blázen. Věz, že i kdyby vaši kritici měli pravdu a vy jste do toho šli pro tu naftu, pak to děláte jen proto, abyste zachránili svět a civilizaci. V globálním světě si musíme všichni pomáhat. Státy plné nafty mají povinnost ten zdroj prodávat ostatním za slušnou cenu. My zase máme povinnost jim dodávat za slušnou cenu jídlo a naši technologii, která vyzvedla světovou civilizaci k nebývalým výšinám. Neboj se, i kdybyste Irák dobyli v krvavé řezi, Američané jsou slušní lidé a já Ti garantuji, že tu naftu budou kupovat a ne krást. Dá se tohle říci i o vašich protivnících? A ti pomatení levičáci, kteří by pro mír dokázali i podřezat, jsou na vás závislí také. Na vaší oběti udržet svět na civilizované úrovni. Ne, není mi líto všech těch neznalých, kteří s láskou demonstrují svoji neznalost a stupiditu. Člověk, který se nechá zneužít a podvést, by měl mít sílu přiznat svůj omyl. Až bude na ulicích Bagdádu klid, plno zboží a lidé budou tančit, že se dostali z ďáblova obětí, měli by ti pomatení demonstrovat znova a sypat si popel na hlavu. Ale toho se synu nedožijeme. Já jen doufám, že na osobní rovině se dožijí toho, že Tě zdravého jednou obejmou a dáme si pivo u Tvého tropického bazénu. Budeš mi vyprávět a venku budou kolem Tvého domu jezdit lidé v autech na benzín, který si koupili za slušnou cenu. Budou spokojeni a my dva také.

Tvůj otec.

Stanislav Moc, psáno pro Nový domov, Toronto 8. března 2003

Demonstranti za mír? Bojovníci za diktatury!

A už je tu zase máme ! Naplnili na chvíli ulice Londýna, Sydney, Berlína, Toronta, Barcelony a jiných měst, a také část Václaváku. Na obrazovkách televize i na internetu jsme viděli v zimním větru se dmoucí transparenty s nápisy : „ Bush je terorista!“, „Bush a Blair jsou vrahové!“, „Žádnou válku pro naftu!“. Ale hlavně všude byly rudé vlajky všech odnoží komunistických stran, rudých odborů a bizarních levičáckých sdružení. Mnohde s bolševickými hvězdami a zkříženými kladivy a srpy. Ty symboly vlály kdysi na strážních věžích gulagu. Obdobné vlajky „zdobí“ ještě dnes koncentráky v Severní Koreji, ve Vietnamu, v Číně a věznice na Kubě.

A pod prapory křičela mládež s pubertálně poznamenanými tvářičkami, výbojně se tvářící otylky a zmrzlí mládenci s náušnicemi v propichaných uších. Všechny ty známé typy demonstrující po celém světě. Občas hrozili pro kamery zafatými pěstičkami na tenkých předloktích, které svědčí, že jejich majitelé s kladivem a srpem, případně s nějakým jiným pracovním nástrojem nikdy nepracovali. Jejich mladé tváře s neodusévnými výrazy o bohatých životních zkušenostech nesvědčily. Davy sestávaly z amatérů i profesionálů, tedy těch, kteří se protestováním žijí. Kdopak jim letos dává na ty cesty peníze? (před lety plynuly finanční zdroje notorickým demonstrantům z SDS – Studenti pro demokratickou společnost – z Moskvy). Chudáčci, ani všechny ty akce NATO? EU? MMF? protiamerické a protiválečné demonstrace nestačí stihnout.

Na Václaváku jsme 15. února viděli hlavně starou gardu komunistické strany: brňchaté soudruhy a korpulentní babičky-soudružky, všichni s třídním hněvem v kulatých tvářích. Nějak ta revolučnost k nim nešla. Na bývalé dělníky nevypadali. Spíš připomínali ty, kteří prožili svá léta „budování socialismu“ ve vrátnicích závodů s pistolemi na opascích, v kádrových odděleních, ve štábech lidových milic, v kancelářích StB a nebo na sekretariátech KSC. Ano, bývalí harcovníci ještě nevyčpělé totality si nepřejí válku proti totalitnímu režimu Saddama Husajna! Totalitáři celého světa spojte se!

Nakonec, vzdýt ten „Husajn byl demokraticky zvolený a jen irácký lid ho smí sesadit“, poučil nás šéf slovenských komunistů. Ano, ano, dostal loni ve volbách celých 100 procent hlasů! Kampak se na něho hrabali a pouhými 99.98 procenty naši: Kléma, co měl „pod čepicí“, „krásný Tony“, „pronikavý intelektuál“ Gustáv, blahé paměti. Když 100 procent, tak to jistě s nadšením pro Saddama „hlasovali“ rodiče, kterým nechal Husajn mučit děti před jejich zraky, volili i „úředně“ znásilněné sestry a matky (když někdo z rodiny byl podezřelý z neloajlnosti a rodina tak musela být ztrestána „zneuctěním“). Matky, jejichž synové byli Saddámovou tajnou policií Mukhabarat odvléčeni a o jejichž osudu se již nikdy nedověděly, si dovolily na ulicích Bagdadu žádat o vysvětlení. Policie s nimi brzy zatočila. Ty musely asi také volit Saddama stejně jako vzpurní iráctí Kurdové, jejichž vesnice byly v roce 1991 vyhubeny nervovým plynem, jinak by těch 100 procent nebylo. Jen se ptejte Iráčanů, kterým se podařilo uprchnout do exilu a teď žijí na Západě, i v Praze, hodně se dozvíte! Po takové demokracii a svobodě zřejmě touží i předseda slovenských komunistů a ti sverpě se tvářící důchodci na Václaváku.

A Husajn po „mírových“ demonstracích jásal. Jeho ústřední list Babel, který řídí jeho synáček Udal, prohlašoval, že demonstrace dosáhly „zahanbující mezinárodní izolaci“ Velké Británie a Spojených států a uvedly v život „novou kapitolu v globální rovnováze sil“. A to, že svět je rozpolcen, se Saddamovi hned hodilo do krámu: s inspektory spolupracuje jen aby se neřeklo a v interview s americkým komentátorem Dan Raderem se požadavkům OSN jen usklíbal.

To, že inspekteři tam nemají hrát úlohu detektivů, ale irácká vláda jim má předložit důkazy, že bomby s nervovým plynem, se smrtelnými bakteriemi, s radioaktivním materiálem, s dlouhým doletem atd. zničila, dnes již málokomu dochází. Inženýři firmy Parnos z kalifornské Pasadeny, kteří před lety projektovali v Bagdadu metro, potvrdili, že pod městem je tolik chodeb, že tam může být skladováno a tajně přemísťováno z místa na místo kdeco. Může stovka inspektorů najít několik tun otravných látek v takových prostorách, a co pak v celém Iráku? Ale těch **několik tun antraxu**, botulinu, nervového plynu a radioaktivního prachu ve „špinavých bombách“ může vyhubit miliony lidí v amerických, izraelských a západoevropských městech. Všechny ty zbraně Saddam již vyzkoušel. Biologické zbraně ve válce s Iránem. Nervový plyn na kurdských vesnicích. Pomřely tisíce. Že by chtěl Saddam Západ takové katastrofy ušetřit? Ten Západ, který ho potupně vyhnal z Kuvajtu, na jehož obrovská ložiska ropy měl záslusk? Kdo nevěří ať tam běží! Treba dělat lidský štít!

A i kdyby nakrásně již žádné zbraně hromadného ničení neměl a rozdíl v počtech byly výsledky špatné inventury (irácké), jak 12. března 2003 tvrdil velmi nervozní Husajnov vedoucí vědec před novináři v Bagdadu, za jak dlouho po odchodu inspektorů a nebo i před jejich nosy si je může i vyrobit? Velmi brzo! Jsem chemický inženýr a dlouholetý manažer mezinárodního výzkumného ústavu a i z toho mála, co jsem

viděl z Iráku jen v televizi, jsem si jistý, že Irák má dobře vybavené laboratoře a provozy s moderní technikou a může si zbraně hromadného ničení vřdycky vyrobit. Zvláště, když na to dostatek finančních prostředků z prodeje ropy. A tu tajně prodává přes Sýrii nad kvoty embarga OSN. Na léky pro dětičky prý Irák nemá, ale najednou se ukázalo, že na rakety, laboratoře a válečné provozy v posledním desetiletí měl. Vědce a techniky, dobře vyškolené na Západě, na to také má. Byli to schopní studenti. Často všehoschopní. A nejen z Iráku, ale také ze Saudské Arábie, Palestiny, Iránu. Studovali na amerických univerzitách v sedmdesátých a osmdesátých letech. Všichni jásalí, když byli v Teheránu 444 dnů věznění pracovníci US ambasády. Dnes jsou z nich zkušeni inženýři a vědci. Dobře o tom vím, osm roků jsem na amerických univerzitách technologii učil. Demonstrace za mír vedly v historii spíš k ještě horším válkám, než k míru. Války prodlužovaly. Kdykoliv jejich protesty byly vyslyšeny, vedlo to k ještě většímu krveprolití. Kde silní vůdčové demokratických států odolali vábení appeasementu, mír se brzy dostavil.

Max Boot z Rady zahraničních vztahů nedávno (27. února) popsal v Los Angeles Times celou řadu takových historických událostí.

Již za americké občanské války a pak za války o Filipiny (Španělsko-americká válka) 1899.1902 protiválečné hnutí pomohlo prodloužit konflikt, protože dodalo nepřátelům Washingtonu falešnou naději.

Silná opozice amerických Irů, Němců, odborů a socialistů oddálila vstup USA do první světové války. Vyvražďování Evropanů bylo prodlouženo. Kdyby byl vyslechnut hlas pozdějšího prezidenta Theodora Roosevelta (již tehdy se takovým politikům říkalo „jestřábi“), dřívější vstup Ameriky do války by válečná jatka zkrátil.

V meziválečném období tlak levicových stran způsobil, že Francie a Anglie byly v roce 1939 nedostatečně vyzbrojeny, ačkoliv Německo, Itálie a Japonsko svým zbrojením se staly maximálním nebezpečím.

V roce nástupu Hitlera k moci, v r. 1933, vydala Oxfordská Unie hanebnou rezoluci se slovy: „... tato instituce odmítá za jakýchkoliv okolností bojovat za krále a vlast.“ Výsledkem takových výzev byl neslavný návrat Neville Chamberlaina z Mnichova v r. 1938 s prohlášením: „Přivezl jsem mír pro naši dobu!“ Zatím co Češi plakali a zatinali pěsti, nadšený dav vital Chamberlaina v Londýně pískal: „For He's a Jolly Good Fellow“. Za Atlantikem zmobilizovali izolacionisté více než 800,000 demonstrantů k udržení US mimo válku.

A tak moje generace poznala, že slabost Západu povzbudila Hitlera, Toja a Mussoliniho k okázalým agresím, které udělaly druhou světovou válku nevyhnutelnou. Nikdo z těch amerických izolacionistů z třicátých let nebyl pak na svoji činnost hrdý.

Naproti tomu bývalí demonstranti proti válce ve Vietnamu si ještě dnes pochvalně poplácávají po ramenech, spokojeně potřásají šedivými hlavami a pivními břichy. Demonstrace proti válce ve Vietnamu opravdu zastavily zabíjení Američanů v Jihovýchodní Asii. Zabíjení místního obyvatelstva je jiná otázka. Stáhnutí amerických vojsk z Vietnamu a zastavení veškeré materiální pomoci Jihu, odhlasované Demokraty ovládaným Kongresem, vedlo ihned k uchvácení Saigona a Phon Penhu v roce 1975. Výsledkem byla katastrofa lidských práv. Desetitisíce jižních Vietnamců bylo popraveno, statisíce uvězněno a tak zvaných „převýchovných tábořech“ a více než milion se jich pokusilo uniknout na chatrných plavidlech. I dlouho po skončení války. Ta primitivní plavidla se ve vlnách oceánu potápěla, byla přepadávána piráty: muži vyvražděni, ženy znásilněny a pak hozeny přes palubu. Mnozí „šťastlivci“, kteří dorazili třeba do Hong Kongu, byli vráceni do komunistické „vlasti“. Co se s nimi pak stalo není třeba rozvádět. A americké válečné lodi v těch vodách křížovaly a uprchlíkům nepomohly. Dostal bývalý prezident Carter Nobelovu cenu míru i za tuto aktivitu, tedy spíš neaktivitu? Ještě horší to bylo v Kambodži, kde Rudí Khmérové povraždili více než milion „trídních nepřátel“. Antiváleční demonstranti nebyli úplně odpovědní za tuto katastrofu. Špatní američtí váleční stratégové také nesou svoji vinu. Ano, tehdy protiváleční demonstranti se zasloužili o mír, ale pro mnoho Asiatů to byl mír v hrobě a nebo ve vodách oceánu.

Po Vietnamu se protiváleční harcovníci zaměřili na potencionální nukleární konfrontaci mezi Spojenými státy a Sovětským svazem. Miliony Evropanů šlo začátkem osmdesátých let do ulic protestovat proti rozmístění amerických raket Pershing II a „cruise missiles“ jako odpověď na rozmístění sovětských raket SS-20 ve východní Evropě. Další miliony demonstrovaly v Evropě, Kanadě a USA za zmrazení nukleárních zkoušek. Přidali se k nim i někteří bývalí komunisté z českého exilu. Mladý Rus Nick Sorokin s moji pomocí zorganizoval v Los Angeles „Hnutí proti zmrazení“ (Anti-Freeze Movement). Podpořily nás desítky amerických a téměř všechny exilové organizace z východní a střední Evropy: Poláci, Maďaři, Slováci, Ukrajinci, Bělorusové, Pobaltské národy, atd. Naši zástupci byli pak přijati předními americkými politiky a dveře do Bílého domu nám byly otevřeny. Prezident Ronald Reagan a zejména James Baker (tehdejší šéf prezidentské kanceláře, později ministr zahraničí) nás pozorně poslouchali. Byl jsem u toho. Snad i to byla kapka, která pomohla porazit Berlínskou zeď.

Max Boot je názoru, že kdyby tehdy požadavky demonstrantů za jednostranné zmrazení zbrojení byly přijaty, ještě dnes by bylo Německo rozděleno a komunistické režimy by dodnes vládly Ruskem a východní Evropou.

Nštěstí, vůdcové Západu odolali nátlaku ulice a přivedli Studenou válku k mírovému zakončení (alespoň v Evropě).

„Mírový“ dav se však nenechal odstrašit. Potom co Irák provedl invazi do Kuvajtu v roce 1990, demonstranti křičeli „No blood for oil“, varovali, že americká intervence povede k tisícům pytlů s mrtvolami (body bags) amerických vojáků. Kdyby tehdy prezident Bush, (snr.) a britský John Major dali na demonstranty není pochyb o tom, že nukleárně vyzbrojený Irák by dnes ovládal nejen Kuvajt, ale pravděpodobně i své některé sousední státy. Francouzský Mitterand však nechtěl o dobytí Bagdadu a vyhnání Saddama ani slyšet.

A mohl bych o neblahém vlivu „mírutvorných“ demonstrantů (a bohužel také Svaté stolice v tomto směru) ještě dlouho psát. Historie toho zaznamenala hodně. České a slovenské čtenáře bude jistě zajímat, že to byly „mírové“, socialistické a komunistické demonstrace v Paříži, Londýně, Římě a v jiných západoevropských městech, které způsobily, že československým legionářům, bojujícím proti velké přesile bolševiků v Rusku, nebyla Spojenci poskytnuta slíbená pomoc. Podle mnoha legionářských důstojníků stačilo v době bojů o Kazaň v r. 1919 po jedné divizi z každé spojenecké země na pomoc legionářům a problém bolševické diktatury by byl pravděpodobně pro dvacáté století vyřešen. Nutno také připomenout, že to byly převážně rudé demonstrace a sociálně demokratická Tusarova vláda v mladém Československu, která odmítla přepravu spojeneckých zbraní Polákům, bojujícím o svoji národní existenci pod Varšavou s Trockého rudými gardami. Ani se nedivím, že nám pak Poláci po dlouhá léta nebyli přátelsky nakloněni.

V Iráku nejde o „olej“. Ten Spojené státy dovážejí z té oblasti jen v minimálním množství a mohli by si ho koupit za zlomek nákladů na okupaci Iráku. Američané však chtějí žít ve svobodě, nechtějí žít v obavách, kdy dojde opět k nějakému 11. září 2001 s tisíci upálenými civilisty, kdy jim někdo otráví vody, posype uzemi smrtelnými mikroby, rozpráší na hlavy radioaktivní materiál a tak zabije další tisíce obyvatel. Irák je odhodlán to udělat nejen Izraeli a Spojeným státům. Celá západní kultura mu vadí pro svoje hlásání lidských práv. A finanční zdroje z ohromných zásob nafty i fanatické islámce na ten teror má Husajn po ruce. Amerika chce svobodu a demokracii nejen pro sebe a Západ, ale i pro irácký lid, tak jak se o to snaží za obrovských finančních obětí v Afganistánu. Jak chtějí protiváleční demonstranti a politikové typu Chiraka, Schroedera, Putina, mírovým způsobem donutit takového zločince aby se ke svým vlastním lidem choval lidsky, když už jim na USA jako spojenci nezáleží? Hlavně chtějí pokořit Ameriku! Dětská závist, že Amerika má sílu, zatím co oni prohospodařili kdeco? Anebo jim jde o islámskou naftu a kšefty s vrahy víc než o lidská práva? Copak jim není zřejmé z těch četných televizních záběrů Saddama s jeho generály a ministry jak tí se před ním strachy třesou? Zájem lidí, kteří mají mravní zásady musí být co nejrychlejší likvidace režimu Saddama Husajna. Dovolují si předpovědět, že převážná většina Iráčanů bude svržení Saddama a jeho pochopů vítat a otrlí protiameričtí harcovníci si zase budou hledat novou záminku jak být kazisvěty.

Jiří Breber-USA

Zrnko k zamyšlení

Celý náš život je vlastně založen na setkání a loučení. Každému z nás je dána možnost buďto krátkého a nebo delšího uplatnění v tom lidském spolunáživání. Na každém z nás záleží, do jaké míry jsme ochotni se mnohdy s těžkým životem bit. Považuji za svoji osobní poctu, že právě mně byla dána možnost, potkat zde v Austrálii člověka, s mimořádně vyvinutými smysly pro zodpovědnost, nezávislost a úctu nejen sám k sobě, ale i vůči celému světu kolem něho.

Když jsem se svoji rodinou do Austrálie v roce 1969 přiletěla, město Newcastle se stalo naším novým domovem. Hledali jsme jakoukoliv možnost setkání s krajany, protože neznalost jazyka v této zemi byla tehdy mnohem těžší, než je dnes!

Při procházce městem - upoutala naši pozornost výkladní skříně s nápisem:

NOVAK = CAMERA HOUSE:

Pan Jaroslav Novák je tomuto městu věrný už přes 50 roků a upoutává denně pozornost nejen svých zákazníků a přátel, ale také novinářů.

Navzdory jeho věku (narozen v roce 1921) stojí denně za pultu svých dvou obchodů a s úsměvem obsluhuje, vysvětluje a radí zákazníkům. Ovoce jeho opravdu těžké a obětavé práce mu přináší výsledky - v podobě této příhody, na kterou oba asi nikdy nezapomeneme!

Dne 8. března hostovala zde na našich vinicích v Pokolbmu vzácná zpěvačka, známá nejen svým úžasným hlasovým nadáním, ale tím, že si ji vyžádal princ Charles - Zpívala na jeho svatbě.

Hvězda na operním nebi -

Dame Kiri Te Kanawa!

Koncert byl velkolepý a návštěva asi 6000 diváků. Den se nám vydařil a slyšet v té úžasné vůně několik kolemdoucích návštěvníků mluvit krásně česky, bylo velmi milé a příjemné.

Čekali jsme na otevření a odchod na koncertní plochu pod nebem plných hvězd.

Najednou k nám přistoupil elegantní pán, velmi vybraného chování a s naprostou jistotou ve hlase oslovil pana Jaroslava Nováka, který byl do jisté míry překvapen, že ho tam někdo zná a hlásí se k němu. Položil neznámému otázku:

„How do you know my name?“

Dostalo se mu této okamžité, pohotové odpovědi:

„The name of Novak Camera House is the name of integrity! Not only in Newcastle – in the Hunter Valley!“

Pak nám hrdě sdělil, že si z obchodu pana Nováka koupil PRVNÍ kameru před 40ti roky, která mu dodnes spolehlivě slouží!

Hledala jsem ve tváři Jaroslava Nováka hrdost, nebo projev jakéhosi zadostiučinění. Místo toho mi pouze tento tichý, rozvážený a nad míru skromný člověk řekl: „Jsem rád, že až jednou nebudu, budou si lidé na mě vzpomínat v dobrém!“

Jsem si jista, že kdo Jaroslava Nováka v životě znal a potkal, že si ho dodnes váží a přeje mu pevné zdraví. A až jednou rozhodne, že je tu čas k odpočinku a předá svoje celoživotní dílo do rukou nových majitelů – že budou pokračovat ve všech zásadách, pro které žil a pracoval tento statečný Čech! Dana

May (an extract)

It was twilight - and the first of May -
May's evening - was the time of love.
The sweet voice of the turtle-dove
Woo'd where the fragrant pinegroves sway.
The silent moss breath'd love tenderly;
Love's anguish feign'd the blossoming tree,
The nightingale sang love to the rose,
A perfumed sigh his answer did disclose.
The still lake in the rushes' shade,
Darkling, murmur'd her secret grief,
Her list'ning shores - in woods array'd -
Enclaspt her like a bridal wreath.
And the bright suns of other worlds -
In heavens' lofty sphere above -
Did wander through their azure zones,
A'flaming there - like tears of love:
Until within the glimmering sky -
Cathedral of eternal love,
Their glorious worlds shone out on high;
Then each to each in ardent grace
Burnt bright then dim in fiery greeting,
Like wand'ring-wearied lovers meeting.

K. H. Mácha, translated by Hugh Hamilton McGovern

Karel Hynek Mácha (1810-1836) was a Czech romantic poet. His lyrical epic poem *Máj* (May), which was published in 1836 shortly before his death, was judged by his contemporaries as immoral and a threat to society. His reputation improved after his death and *Máj* is now regarded as the classic work of Czech Romanticism.

He is buried at Vyšehrad cemetery of Slavín in Prague.

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA
PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET
VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 - 21 HODIN. VOLEJTE
BR. RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo BR. PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765**

Vzal jsem namátkou v naší knihovně knihu Česká literatura a čtu o K.H.Máchovi. Žil v duchu romantismu, měl zálibu v divoké přírodě, miloval hory, moře a tajemné dálky. Podnikal pěšky cesty po Čechách, po hradech, po horách a pohořích a osamělých lesních zákoutích. Pěšky se také vydal přes Jižní Čechy do Rakous a severní Itálie. Takže vlastně dělal, co jsme dělali my ale říkali nám „divoký skauti“. Totiž začali jsme u skautů, které založil prof. Svojsík (byl také činným členem Sokola) po návštěvě v Anglii, ale bylo to moc jako vojna – museli jsme se učit Morčata, to je Morseova abeceda a tak dále. Začali jsme chodit do přírody sami a máme jsme říkali, že jedeme se skauty. Romantika dálných moří, cizích krajů i naše lesy, to vše nás očarovalo.

Pak večer u ohňů jsme zpívali svoje vlastní písně, o dálnkách, o lásce, někdy snad trochu přehnaně, ale byly naše. Četli jsme oblíbené autory, Jacka Londona, Bret Harta a básně vybraných autorů. Také jsme se pokoušeli psát básně na témata, která nám byla nejdražší.

Zde je jedna z mých oblíbených. Doufám, že se bude aspoň někomu líbit.

Věnováno všem kdo znají touhy dalek, kletbu šedých silnic s jejich únavou a jitra nadšená jak hejna vodních ptáků.

Když v jarním slunci oschnou silnice
a vítr nosí vůně dálných moří
tuláci opouští své sklenice
a touha po dálnkách v očích jim hoří;
tulákům starým domovem je svět
jen z jedné sklenky nedovedou pít.

Osudem štván, věčným jsem kyvadlem
své touhy, dnes Afrika, zítra Turkestan
život snad není tak dlouhý;
kamaráde vím co vidíš, veliké parníky,

černošek prsy, oči a výkřiky
přistavních světél.

Vím co piješ, dětinský nápoj tuláckých smutků
do něhož ničemný paprsek slét,
ty víš co rozvodněná řeka umí
ty dýchals vonné větry Bretaně
ty chutnals pisky žhavých pouští
a slyšel na širém moři rachocení deště.
Tož na tu cestu jednou ještě. Ray Černý

MASSAGE

**RICHARD KENDE PONÚKÁ SWEDISH, REMEDIAL,
SPORT, SHIATSU AND RELAXATION MASSAGE
V POHODLÍ VAŠHO DOMU ALEBO V NAŠOM
SALÓNE.**

**UNIKNITE ZO SVOJHO PRACOVNÉHO KOLOBEHU
A DOPRAJTE SI ČAS SAMI NA SEBA.
VAŠA SPOKOJNOST JE ZARUČENA !**

Call Richard for an appointment mobile 0414 41 20 81,
phone {02} 9686 8772.

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 metrů čtverečních), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí). Nájemné je od 25 AUD na osobu na noc (minimum 4 noci). Čisté povlečení a ručníky jsou dodány v ceně.

Prosím volejte na číslo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

ZLATNICKÁ FIRMA—Sarabol Trading.
Suite 1001, 155 King St. Sydney 2000.

TEL : 9232 7259 FAX : 9232 5437 Mob. 041 228 6387

E-mail m_wranik@hotmail.com

Dovážíme - Vyrábíme - Předěláváme - Ohodnocujeme.

Dovážíme:

Máme dovozní licenci z Evropy na nejkvalitnější stříbrné šperky v Australii pro Muže a Ženy.

Vyrábíme:

Ať potřebujete zásnubní prstýnek s brilliantem, či ručně dělaný řetizek ze zlata, jakýkoliv váš navrhnutý šperk vyrobíme.

Předěláme:

Vaše staré šperky opravíme a předěláme podle vašeho přání.

Ať máte na mysli laciný dáreček či potřebujete opravit-ohodnotit vaše klenoty, rádi vám odborně poradíme a posloužíme.

Naše firma má kvalifikované zlotníky a jsme členem:

JEWELLERY & ALLIED TRADES, VALUERS COUNCIL OF NSW.

Máme kvalifikační Diplomy in Gemmology, Diamond Grading Technology and Gemstone and Jewellery Valuation.

Stáňa & Michael Wranik.

**PŘÍŠTÍ NÁVŠTĚVU PRAHY UŽÍVEJTE V POHODLÍ
SOUKROMÉHO BYTU VE STŘEDU MĚSTA.**

NOVÝ BYT K PRONÁJMU
PRAHA I. STARÉ MĚSTO KARLOVA UL. 32.
KRÁLOVSKÁ CESTA OD KARLOVA MOSTU.

Byt 2+ K.K. je kompletně zařízený.

LOŽNICE: dvojlůžko, lůžkovlny. **POKOJ:** sedací souprava, T.V.

KUCHYNĚ: lednice, pračka na nádobí, nádobí.

KOUPELNA: W.C. a pračka

PRONÁJEM: Týdně Kč. 7.000
Měsíčně Kč. 20.000

BLÍŽŠÍ INFORMACE AUSTRALIA :

John Walker Tel. (02) 9681 2100

Fax 02 9958 7560

E-mail walkerbl@ozemail.com.au

PRAHA :

Recoreal Tábořská Ul. 41.

140 00 Praha 4.

Tel. 420- 2 41407374 / 41400132

Fax 420- 2 41406191

FOUR SEASONS PHOTOGRAPHY

COMPLETE WEDDING COVERAGE
CORPORATE FUNCTIONS
FAMILY PORTRAITS
CHRISTENINGS
FOR MORE DETAILS PLEASE CALL BEDA
02 9449 3586
0419 880 085

Zyeme vás na nezapomenutelnou dovolenou

MAGNETIC ISLAND

Ostrov věčného léta romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm. Je osm kilometrů od Townsvillu v severním Queenslandu. Má rozlohu 52 kilometrů a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 20 výborných restaurací, 4 turistické resorty, golfové a tenisové kurty, plachetnice, procházky panenskou přírodou. Je zde zábava pro dospělé i děti.

Kompletně vybavené dvou a jednopokojové byty na pláži Nelly Bay s panoramatickým výhledem na moře. Palmová zahrada a bazén. Na požádání zašleme brožurky a další informace. Navštivte nás a my vám promítneme Video.

**Jednopokojový byt (3 hosté) \$390, dvoupokojový (5-7 hostů) \$490
za týden**

**Beachside Palms Holiday Units
Frank Baychek (Bejček)**

7 Wilberforce Ave. Rose Bay, N.S.W. 2029

Telefon: (02) 9371 9164

Fax: (02) 9388 2183

Web site: [http:// www.magnetic-island-qld.com](http://www.magnetic-island-qld.com)

email: baycheck@bigpond.net.au

Pohled z okna bytu